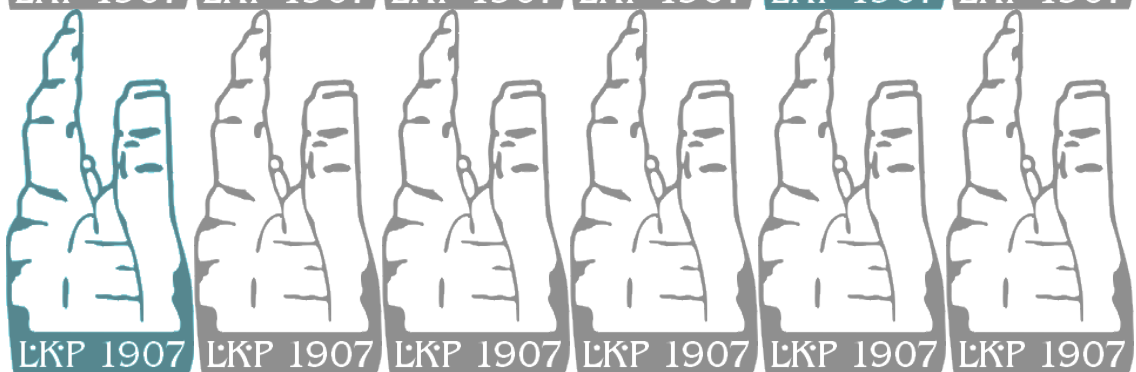
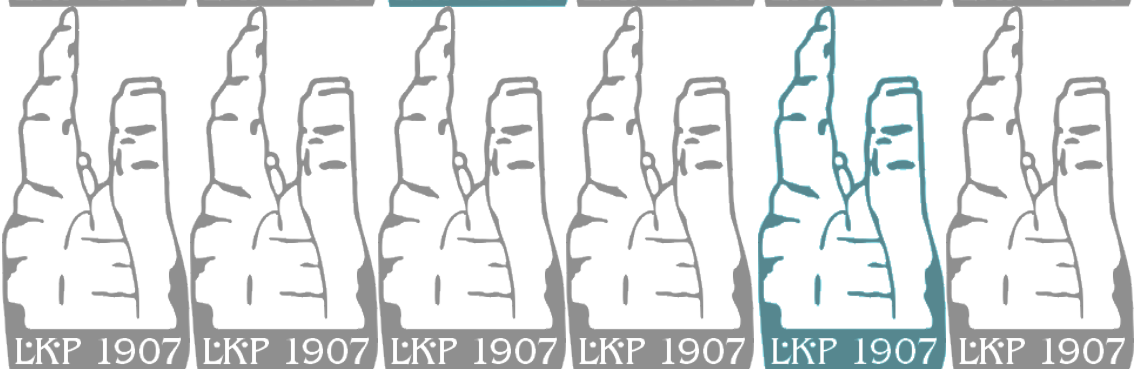
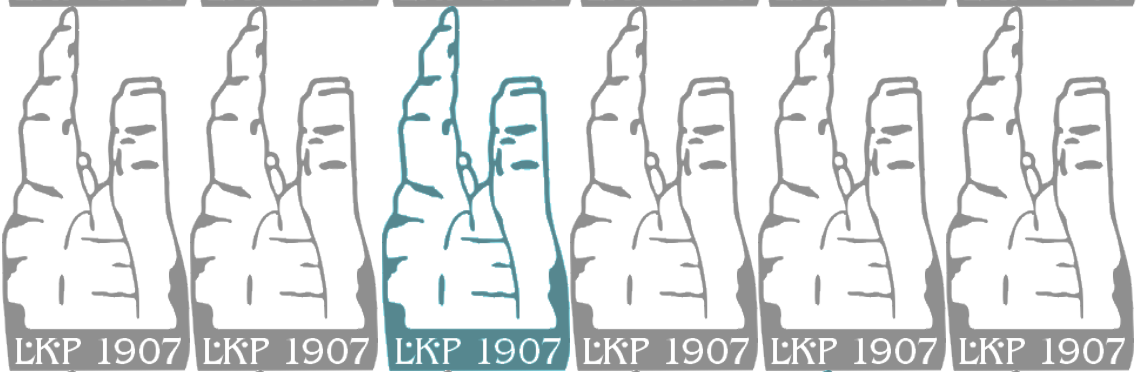
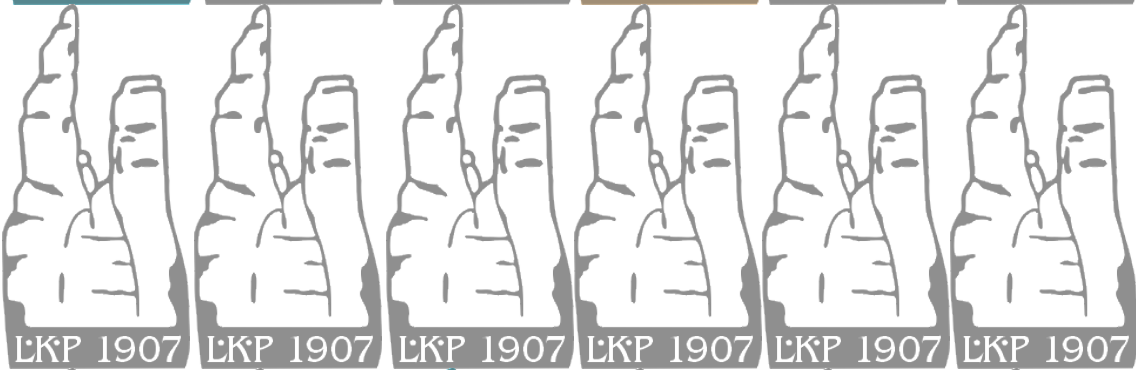
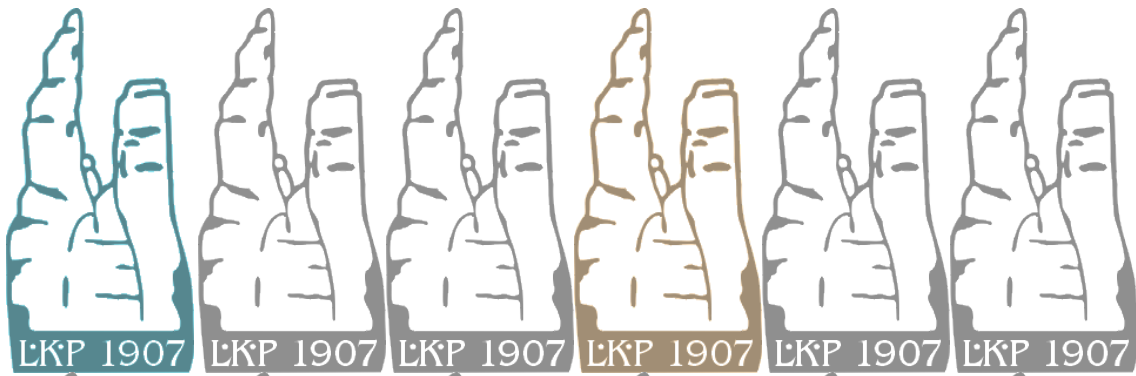

ROČENKA 2019

Obsah

<i>Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání.....</i>	2
<i>(18. pokračování)</i>	
Zdeněk Petráň	
<i>Nová kniha Jana Jareše – Kouzlo Prachovských skal.....</i>	6
Iva Koťátková	
<i>Prachovská „24“ 2019</i>	7
Eliška	
<i>Začátek zatáček!.....</i>	10
KVítek Lachtan	
<i>Šipmástr pod Dómem</i>	17
Dvořky ml.	
<i>S Boudou v lázních</i>	19
<i>(40 let od krkonošské expedice do Himálaje)</i>	
Mirek Novotný	

Obsah

<i>Za kilometrem lezení nemusíš nutně do Yosemite</i>	23
Karel	
<i>Zbojnická chata 2019.....</i>	26
Jenda	
<i>Haute Route 2019.....</i>	27
<i>(Sedmidenní varianta přes Grand Lui)</i>	
Jarda, Štěpán	
<i>Lenzspitze a Nadelhorn na jeden zátah.....</i>	31
Lukáš Grof	
<i>Zimní Vysoké Tatry</i>	33
Ruda	
<i>Koho Ostrov schvátí, toho nenavráťí.....</i>	35
Pája N.	
<i>Španělsko 2019.....</i>	38
KVítek Lachtan	

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (18. pokračování)

Od loňského roku se toho přihodilo mnoho, co mi hodně změnilo život. Na podzim jsem skončil v Praze na IKEMu s arytmií a srdečním selháním. Dostal jsem do srdce elektrické výboje a pak se mi v něm ještě pošťourali nějakými dráty – no nic moc. Další elektrický výboj dostanu do srdce ještě v únoru. A aby to bylo ještě veselejší, tak mě v lednu potrefila mozková mrtvička, prý od toho srdce. Naštěstí jsem začal zase mluvit a chodit, ale lezecká dráha je, zdá se, definitivně u konce. Začínám přemýšlet, komu odkážu svou „kovárnu“, která mi věrně sloužila tolik let. Pár navrtáváků (borků) si už vyprosil Petr Hejtmánek a jsem rád, že budou smysluplně sloužit dál.

Stojím v Zelené roklí a rozhlížím se. Vlevo nahoře probíhá masiv Stromových věží. Na jejich západním konci je několik pěkných sokolíků a kdysi do nich dal kruh Burák a vylezl to. Byla to hezká zajištěná cesta. Ale pak nějaký kretén v tehdejší VK rozhodl, že je to na kruh moc lehký a vytloukl jej. Tím tu pěknou cestu pochopitelně zabil. Vedle vpravo udělal dost těžkou hranu Pavel Novák, ale popularitu nezískala.

V jižní stěně Stromových věží je mnoho stěnek, komínů a spár, kde se vyřádily generace lezců včetně mě. Při jižní stěně stojí štíhlý Pašerák, který není vůbec lehký, i nejlehčí z cest „Normálka“ je pěkně jedovatá. Z téhle skalky jsem se vždycky mlsně díval na krásnou jihovýchodní hranu Stromovek, kterou vylezl Mocan, ale bohužel do ní nedal žádný kruh. Škoda, protože není jištěná, tak se neleze. Zase jedna promarněná příležitost jako daň tehdejší módní „minimalizaci železa“. Zaplať Bůh, že už je pryč.

Pomalou sestupuji potemnělou Zelenou roklí a mímám Zelenou stěnu. V 70. letech jsem se pustil do nádherné dlouhé spáry s velikými hodinami. Skoro pod vrškem byl malý převísek a pod něj jsem dal kruh. Po několika rocích však náhle kruh zmizel. Začal jsem pátrat, komu jsem zase z VK šlápnul na kuří oko. K mému překvapení se nakonec ukázalo, že kruh si v nouzi „vypůjčil“ můj kamarád a spolulezec Honza Macoun a zapomněl mi to říct. Už jsem mu dávno odpustil. Kruh jsem ještě nestačil vrátit a teď už to sám asi nedokážu. Ale třeba

poprosím nějakého kámoše, který se nade mnou smiluje a kruh tam do již vyvrtné díry natluče zpět. Vůbec Zelený masiv ještě poskytuje ze všech stran mnoho možností nových linií a to hned u cesty! Měli by se na to vypravit místní a nenechat to cizákům.

Na konci Zelené rokly blízko schodů je vlevo Okrajová věž. Kdysi jsme ji zdolali s Pavkou a jeho bratránkem po jihozápadní hraně. Je dlouhá a dole převislá, kdybychom tehdy měli kruh, tak jsme ho tam dali. Naštěstí byl blízko strom, tak jsme lezli s dobrým pocitem, že kdyby něco, tak po něm skočíme. Cestu jsme nazvali pod dojmem Šimka a Grosmana „Šigrošáda“ (tedy hra, která se hraje pod peřinou a přispívá k populaci). Později po 4 letech stejný název použil Míra Béna na Tyburcovkách. Ale nemohl za to, VK (prý na příkaz Kujana) nám tehdy název zrušila jako blbej a nahradila je nápaditým a duchaplným vlastním názvem „Jižní stěna“, přestože šlo jasně o jihozápadní hranu! Nu, co naplat ?

Raději sestoupíme dolů Zelenou roklí a budeme se věnovat nádherným vysokým věžím vlevo. Není možno přehlédnout krásnou údolní stěnu Zelené věže, která patří ke Kořasovým skvostům. Když kdysi Zdeněk vylezl jižního Vraka (cesta „Smítkův odkaz“), místní borci v čele s Jardou Havlíkem klíčový úsek nad 2. kruhem v nouzi přestavěli. Zdeněk následně kontroval právě údolní Zelenou a tu už „havlíkovci“ nevylezli. K jedinému kruhu na konci spáry vede nádherná ruční škvíra příjemně šikmo zaříznutá a nevyžadující pro dobrého spáraře (a tím Kořas nesporně byl) žádnou větší námahu. Vzpomínám, že mi při opakovaných přelezech dělaly trochu problém první 3 metry, které se musely vzít na sokola, a pak už jsem ke kruhu nikdy nedal žádnou smyčku, protože jsem se cítil úplně bezpečně a neměl jsem žádný strach. Nad kruhem je několik metrů mírně převislé jemné stěnky s řadou puklin, kam se lezci obvykle snaží dát nějaké slabé smyčky. To kdysi udělal i Pepa Linhart, pod vrškem však vypadl a všechny smyčky vytrhl a skálu olámал a tím se tam další smyčky namontovat nedaly. Tam to prostě chce rychle lézt, nejprve oblézt kruh doleva, pak se vrátit nad něj a pod vrškem jsou dobré spodní chyty, za které se člověk snadno vyhoupne doprava na vršek. Je to trochu adrenalin, ale když si člověk zachová chladnou hlavu a vezme to bez zbytečného laborování hodně rychle, určitě se zadaří. Na

opačné jižní straně je další Kořasova cesta trochu nepochopitelně nazvaná jako „Západní cesta“. Nejprve širokou spárkou pod převis. Pak přes něj (a to pěkně blbě) na balkon ke trochu zbytečnému kruhu. Z téhle cesty jsem měl vždycky strach a lezl jsem ji o hodně méně než předešlou „Údolku“, i když ta je navíc o stupeň těžší.

Vedlejší Palcát je krásná věž ze všech stran převislá. Nebudu připomínat slavný filmařem Karlem Vlčkem zdokumentovaný Mockův přeskok do jižní stěny z okraje zakončený pádem a zlomeným žebrem.

Podél jihozápadní hrany vede slavná Kořasova „Kočičí stěna“. Je to krásná linie, jen mi není dodnes jasný, proč mi vždycky dělal problém jediný kruh této cesty i jen cvaknout a jak ho tedy o skoro půl metru menší Zdeněk zavrtal, když tam prostě není z čeho. Ale prý tam byly hroty, které se později ulomily. Prostě to Kořas řekl a je to! Naštěstí je kruh už rozumně přetlučen níže.

Vlevo za rohem je těžká „Západní cesta“. Na konec úzké spáry dal kdysi kdosi odvážný kruh a ten tam strašil řadu let, protože nad ním byla hluchá stěna a ta další prvovýstupce odrazovala. Pak to dolehl Chára po levé hraně a vzniknuly tak „Šmidlibojs“ za VIIb. No a morální povinností nás mladších bylo udělat přelez. Domluvil jsem se tedy s „Vagónem“ Standou Šilhánem a vyrazili jsme. On měl větší morál, tak to vyfuněl ke kruhu. Dál to bylo na mně. Muselo se doleva na hranu, kde je trhлина se slušnou lanovicí. Těžkým odlezem jsem se k němu dopídl a začal ho montovat. Ale síly docházely, tak jsem se rozhodl pro odpočinek zpět u kruhu. Slézal jsem dolů a šlápl jsem Standovi do sedačky. Ale pak se stalo něco, co jsem tedy opravdu nečekal – Standova sedačka (tehdy se ještě u kruhu běžně sedalo a dělaly to i tehdejší lezecké hvězdy) praskla a oba jsme se řítili dolů. Standa zůstal viset na sichru a mě ale leknutím pustil. Naštěstí jsem se ho chytil okolo krku a tak jsme se tam bimbali na jeho sichru v obětí jako dva teplí milenci. Když jsme se oba z tohoto hrůzného zážitku oklepali, šel jsem na druhý pokus. Dal jsem smyčku a už jsem držel oblý vršek. Ale na něm nic! Jenom vodorovná hluboká římsa. Vrazil jsem do ní tedy obě ruce na žabky a rychle stoupal nohama po hladké hraně. Ale nohy uklouzly a já zůstal viset jen na žabkách. Ty naštěstí vydržely a na druhý pokus jsem se vyškřábal na vršek. V té chvíli se z nedalekých Rektorek ozval upřímný smích.

Byl to mladý Chára a hned mi taky vysvětlil, co ho rozesmálo: Když to lezl před několika dny jako prvovýstup, tak se mu na stejném místě stalo totéž – ujely mu nohy a zachránily ho ruce v polici. Oba ošklivé zážitky mě ale tak znechutily, že jsem tuto cestu už nikdy neopakoval. Ale všem jsem ji zlomyslně doporučoval. Vedlejší Pečírková věž je zvaná taky Sfinga (opravdu ji krásně vidíme z blízké vyhlídky). Jaromír Pečírka (1864–1933) byl český horolezec, zakladatel Klubu alpistů československých (KAČS), bývalý armádní generál. Ve funkci fregatního lékaře rakousko-uherského námořnictva dokonce několikrát za život obeplul zeměkouli a při té příležitosti vystoupil na řadu exotických hor, například na Jávě nebo v Kordillerách, některé vrcholy byly i přes 5000 m vysoké. Dále absolvoval výstupy v Dolomitech, Julských Alpách i ostatních Alpách. Od roku 1924 až do své smrti byl předsedou KAČS. Tolik pro informaci o člověku, po kterém se věž jmenuje.

Jako začátečníci jsme často zdolávali jeho “Normálku” v jižní stěně, později byla v oblibě Havlíkova „Jižní pravá cesta“. Nás ale záhy okouzila severní údolní stěna. V její levé části je kus krásné ruční spáry. Ale jak k ní? Ve středu stěny byl několik metrů vysoký přílep a na jeho vršek by se dal dát kruh. Od něho by se už nějak mělo k té spáře dostat. Když jsme se ale k přílepu vypravili, po chvíli se zakýval a odklonil od stěny. Za chvíli jsme všichni urychleně prchali co nejdál, protože přílep se s rachotem zřítíl v několika kusech do svahu pod stěnu. Tak tohle teda nevyšlo. Zbývalo tedy k vysněné spáře natraverzovat, od levé hrany to nebylo daleko. Toho se ujal skvělý a odvážný Standa Šilhán a krkolomným krokem se mu podařilo blízko ústí spáry zavrtat a dát kruh. Následně nastoupil spárař Pavka Krupka. Do spáry dal několik spolehlivých smyc a metr nad její konec dal snadno 2. kruh. Pak přišla řada na mě. Popolezl jsem mírně převislou jemnou stěnou několik metrů, abych záhy zjistil, že už není návratu. Držku jsem nechtěl hodit, tehdy byly jen prsní úvazky. V zoufalství jsem vzal dlouhou U skobu a zasunul ji, či spíše ji položil do vodorovné římsičky, jemně jsem do ní klepnul a opatrně jsem se do ní posadil. Zákony fyziky nezklamaly a já se sevřeným konečnickem (možná ho měl Standa sevřený ještě víc, když to všechno pozoroval) zavrtal několik cm borku. Z druhého naštěstí hlubšího borku se už dal natlouct 3. kruh. Krátký úsek na vršek

pak už Standovi nedělal větší problém. První název Kořase „Větrný blázinec“ nebyl přijat, protože tehdy prostě vítr nefoukal. Pak zasáhl osud. Od Skalního města se ozvalo ze skal a lesů zavolání „Pařba!“ a jiný hlas se z opačné strany se otázal: „A kde?“ a hned na to se mu dostalo odpovědi: „Večer na Blatech!!“ A tím tento zřetelný a lákavý dialog skončil a nastalo nádherné ticho... Ale byl tu náhle název cesty: Pařba! Další diskuze už nebyla.

V pravé stěně se nalézala dlouhá léta skoba po sokolíkem (Jak se později ukázalo, byla to skoba, kterou se připevňují koleje k dřevěným pražcům) a hlásil se k ní Burák. Prý ji použil k jištění a dolezl do sokolíka, na jeho konci dal další kruh a pak vytraverzoval doprava do starší Entovy západní stěny („Cesta pivních skautů“). Burákova cesta byla následně pro jasnou nelogičnost zrušena a nám bylo této krásné linie líto, proto jsme se na ni vypravili. Vedle železniční skoby jsme dali pořádný kruh. Skoba je tam ale dodnes (nepodařilo se nám ji vymlátit), pak nás ale čekalo překvapení. Jemná stěna plná křehkých skořepin, které nám křupaly pod nohama i v rukou, prostě jasně stěna, kde ještě nikdo nebyl. Se zatajeným dechem jsme s Pavlem panenský úsek překřčili a podařilo se nám dát 3. kruh několik metrů nad konec spáry. Na vršek už to byl jen kousek, sice mastný, ale krátký a dobře zajištěný. Tak vzniklo „Údolí králů.“ Krásná cesta, ale název ukázal mou tehdejší slabou znalost starověkého Egypta. Známou Sfinxu pravděpodobně vybuodoval faraon Rachef, panovník 3. dynastie a v Údolí králů v Thebách byly pohřbívání panovníci Nové říše (včetně slavného a populárního Tutanchamona) o více jak tisíc let později, a tudíž se slavnou Sfinxou už to nemělo nic společného. Moje ostudná chyba! Hanba mi. Tak čus a snad zase za rok na další skály Zelené a Hromové rokle.

Zdeněk Petráň

Nová kniha Jana Jareše – Kouzlo Prachovských skal

Tuto knihu napsal můj táta Jan Jareš. V dubnu 2014 jsme byli na křtu knihy Lucie Novákové "Hrdě, tvrdě, mazaně" o horolezcích v Českém ráji. Po prohlédnutí této knihy, která je určitě přínosem k historii lezení na

pískovcových skalách, s údivem zjistil, že v ní chybí mimo jiné i povídání o dění v Prachovských skalách. A protože nechtěl, aby minulost Prachovských skal byla zasypána časem, snažil se doplnit a upřesnit již známé údaje o tomto jedinečném regionu. Knížku rozdělil na tři části: 1. Z historie turistiky v Prachovských skalách, 2. Z historie lezení v Prachovských skalách, 3. Nejen pískovcové lezení.

Kniha Vás provede překrásným koutem Českého ráje Prachovskými skalami a jeho okolím. Textem i dobovými obrázky se seznámíte s prvními zanícenými návštěvníky této oblasti a také s těmi, kteří Prachovské skály proslavili. Dozvíte se, jak vznikaly první ubytovny, koupaliště, turistické stezky i horolezecké prvovýstupy. Navštívíte překrásné vyhlídky, poznáte dominantní věže i nejrůznější zákoutí skalní oblasti.

Kniha je plná archivních, dobových i současných fotografií a historických dat.

Velký dík všem, kteří pomohli při práci na této knize, za jejich materiály a informace, rady a připomínky a také těm, kteří s láskou k Prachovským skalám a lidem kolem nich vydání knihy podpořili i finančně.

KŘEST KNIHY a besedu s autorem a hosty Zdeňkem Koťátkem st. a Jirkou Krupkou i promítání fotek plánujeme na 20. 3. 2020 v 17.00 hod. v knihovně V. Čtvrťka v Jičíně.

Těšíme se na Vás

Iva Koťátková

Prachovská „24“ 2019

Svačinky, čudění pod věží, čudění na věži, láhev vínka a polehávání tady i tam. Takhle znám Vítka. Je pravdou, že mezi ležením „tady“ vždy vyběhne něco, co já se pak snažím s vypětím sil, o kterých jsem ani nevěděla, že mám, nějak vyvzlínat nahoru. No a po ležení „tam“ zase vysviští něco, co se už ani vyvzlínat

nesnažím, spíše jen tak zírám. Stejnak mám lezení s tím klukem zafixované v mozgovém laloku jako „krásné lezení s pohodinou, sluníčko, štěbetající ptáčky a světový mír“.

Takže když řekl, že na Prachově mají super srandu, která se koná letos pětadvacátým rokem, byla jsem nadšená, a když jsme na tuhle srandu nakupovali jídlo, tak podle malého počtu cukrových dobrot, které jsem si vybrala, i dost naivní.

Start v 18:00, konec 18:00 druhý den. Na start jsme málem přišli pozdě, konec jsme i přes běh ze skal o pár minut nestihli. To, co se dělo mezi tím, je pro mě lehce rozostřený intenzivní zážitek, který se pro mě rovná měsíci strávenému ve skalách. Teď je pondělí čtyři ráno, já bych si moc přála spát, ale z Prachovské 24hodinovky mi zbyl lehký „jet lag“, a tak se mazlím v posteli s „climb-onem“ a aspoň se snažím oddělit od sebe jednotlivé cesty a věže z Prachova, kde jsem byla poprvé, a mám pocit, že místo 79 krásných cest jsme lezli jeden bigwall.

Ale zpět ke startu...12 dvojic, všichni lidi vypadají děsně fajn, pije se pivo, krása. Někdo říká, že to už začalo, pár dvojic nahazuje batohy a uhání do skal, zbytek normálně jde. No a Vítek čudí a pije pivo. Klasika, nic podezřelého. Jenže pak nahazuje batoh taky a začne zuřivě předkopávat nohy tak, že zatímco on pořád předstírá normální chůzi, já musím klusat. Za rameno vykřikne něco, že běžat nemusím, klidně půjde napřed. Aha.

První cesty, okolo lezou další dvojice a všichni mají prima náladu a vtipkují. Jen já asi působím jak mentál, protože držím hubu a podezíravě pozoruju Lachtana, který zahazuje rutinu „vyběhnout nahoru, u toho předat Ele program, aby se vyplazila nahoru co nejdřív, mezi jištěním ideálně zapsat cestu do knížky, a než Ela dojde po věži ke slaňáku, tak už mít hotový slanění“, „Čabas, uvidíme se dole, lezky si nech, přecházíme jen deset metrů“ a znova. Lezeme jednu cestu za druhou, postupně se stmívá. Mám tušení, že Prachov je fakt děsně krásnej, jen si ho nestíhám pořádně prohlédnout.

Tma, první svačinky, čelovky, ve tmě jsem toho zatím nikdy moc nenalezla, a tak mě to děsně baví. V hlavě si pořád nesu idealistický obraz toho, že pak si půjdeme zdřímnout, a tak nadšeně uháním dál za Vítkem. Jenže pojem

„pak“ měl asi stejnou reálnou hodnotu jako výsledky pětileték a z postupného odkládání „pak“ je najednou ráno, kdy si jdeme na parkál udělat snídani. Nemám hlad, ale tlačím do sebe hromadu jídla, protože urychleně dospívám a Vítkovu hlášku „tak si zdřímneme po obědě“ už neberu vážně. Okolo se probouzejí ostatní dvojice, je to moc milá atmosféra, bylo by to takové krásno ráno hodící se na rest day, ale všichni zase peláší do skal.

V mém vzpomínkovém optimismu dopoledne probíhalo dost dobře, akorát ostatní lezci, které jsme potkávali, říkali něco o tom, že se méně usmívám, a ptali se, jestli jsme fakt vůbec nespali. „To jako všichni ostatní spali?!“ Pak se mě Vítek zeptal, proč si tejpju paty. Jeho asi poměrně normální otázku jsem si vyložila jako výsměch a pokusila jsem se ho nakopnout. Tím se pro mě pomyslně přehouplo dobré dopoledne v slabší poledne, kdy moje ruce začaly být skálofobní a myšlenky se změnily z „Jak to vylézt co nejlehčeji?“ v „Jak to vylézt?“ a s ubývajícími hodinami do „Chci to vlastně vylézt?“.

Nechápu tyhle skalní kluky. Zatímco já se čím dál tím více loudala, Vítek furt klusal vpředu, a než jsem se většinou stihla dopravit pod nástup, tak už byl skoro na vršku věže, odkud mi vysvětloval, jaká pěkná pěticečka tahle sedmička je. Ke konci jsem si připadala jak stará plechovka přivázaná špagátem za silný auták. Od čtyř hodin jsem přestala normálně komunikovat a mluvila jsem jenom, když jsem se ho snažila přesvědčit, že prší, bude bouřka, orkán nebo jiná přírodní katastrofa.

Pak se začala děsivě blížit šestá hodina večerní a Vítek projevil slabost: „Nestihneme mít 80 cest, to je škoda!“ Smutný štěně. Běžíme skalami k poslední povinné věži, k čemuž si otevřel lahváče a tím zvýšil moje šance mu stačit. Na poslední věžičku v dynamickém stylu a uháníme, pivo šplouchajíc, zpět. V hospodě už pro změnu pivo všichni pijí z půllitrů a vypadá to tu na parádnický večer. Dobrá společnost, dobrá nálada a já jdu sebou raději fláknout do spacáku na parkál. Tam se snažím usnout, ale mám plnou hlavu hrůzno-obdivných myšlenek na všechny lezce, pro které by 79 cest bylo vtipně málo a stihli jich v historii této supr akce mnohem více. Ale tak vytuhla jsem i tak, že jo.

Eliška

Začátek zatáček!

No... takže! Nebo vlastně... dopr...! Začátek? Jasně! Začátek! Nebo na začátek?! Čeho začátek? Začátek zatáček! Od posledního "psaní" uteklo spousty zatáček! Chviléma byly mírný, sem tam se svištělo direkt kosmickou rychlostí, ale o to pak větší přišla "šikana". Sem tam jel člověk rovně, i když cesta už pomalu mírně zatáčela... Před každou zatáčkou troška nejistoty, co bude za další, další a jestli v ty další to člověka nepřekotí. Občas člověk "něco vezme smykem", to aby to nebyla taková nuda a člověk pak mohl být rád za tu "nudnou rovinku", pač z toho častýho tahání "tygra za ocas" má člověk pak oči navrh hlavy!

Uplynula druhá sezóna skalní, za dobu, co jsem se rozhodl opustit rodný údolí Prachovských skal a vyrazit "do světa". Do světa, kde pískovcový věže jsou velký, často dost hladký, mají zjev velkých paneláků s ostrýma hranama, jen vrásky v podobě spár jim dodávají „identitu“. Spáry tenčí, ruční, širší, široký/konický... jo a komíny... takový ty, co jsou zelený, jindy zase krutě zelený... stále zelený... megaširoký... tahle celá skalní scenérie vám nahání dost strach!

HaHaHa! Zapomeň, že by tu byly chytovatý cesty, jako je Východní Obelisk nebo Modrý Džíny! Jehlu s Čapkou si můžeš zaměnit třeba za Starostu a Starostovou, jen toho dobrodružství tam zažiješ víc!

Místo toho Obelisku můžeš z jara vyrazit na Tréninkovou bo Žlutou spáru, ty tě jistojistě proberou ze "zimního spánku"! Při čtení názvů cest jako: Mordování, Lámání údů, Těžké okovy se ti orosí čelo... když pak budeš mít štěstí, najdeš ty cesty i v reálu (což často není žádná sranda), tak leckdy nezůstaneš jen u orosenýho čela. Chvíli si člověk říká, jestli je tu správně, zdali by nebylo lepší bejt stále sportovním teplouškem, až nakonec zabrousíš na internet, přikoupíš řadši dalších pár "UFOunů", který, i když víš, že nejsou úplně "košér", prostě potřebuješ v rámci zachování funkčnosti svých čtyř končetin! Naštěstí je tu pár míst, kde je sportovním teplouškům přáno, když zrovna nechceš bloudit skalama s "bobanem" u zadku, batohem na zádech se slovy: "Ehm... tak dneska zase ne" (v duchu si ale říkáš, že to "jindy" bude tak "nejdřív" v příštím životě).

Jedním takovým místem jsou Himaláje! Místní "Pelíšek" rozsypal skoro všechny chyty tam, pár mu jich zbylo do "podoblasti – Za Pískovnou" a něco sem tam vytrousil někde mezi po cestě. Když je člověku nejvíc ouvej, může zdrhnout do Teplic trošku vylepšit statistiku v "ulezených metrech" a počtu zapytlených cest. Když je z tebe "největší troska otlačená/bolavá/knučivá", tak zvol útěk na KS (kopec srabů = Křížák), tam tě lezení pohladí po duši!!!

"No nemysli si!!" Taky jsem tam první rok našel několikrát útěchu po "prohrané bitvě"... no kdyby kolikrát stihnul člověk vůbec bojovat... Ukřižování (VIIIa) na Radnici mě hned na start pěkně vyškolilo, pád do smyčky, pak znova... nakonec jsem vyměkl jak zvadlej černej banán! Avšak Bambi to zachránil! Celkově jsem na spousty cest koukal s větším respektem. Naštěstí se mi podobná eskapáda už po zbytek sezóny nepovedla (vlastně kecám!). Ukázalo se, že stupeň VIIc musí na první očmuchávací rok stačit. Chtěl jsem poznávat místní "vábení voňavých skal" dýl než do prvního rozbitého čumáčku!

Jenže nechceš být uplnej sportovní teploušek v oblasti jako je Ádr... stanovit si aspoň malý cíle pro dodání odvahy... dobrej start! Permoníček, Karlík, Tři Obři... člověk pomalu zjistí, co jak funguje, že hlavní je nepanikařit... fajn!! Jdeme na "Papouška" – "Papouščí spára" (VIIc). Jeden kruh cca 20 metrů "ve vzduchu", od něho podél položené oblé hrany. Hlavně pohodinda... a nepo*rat se!

Žába je to, nic hrozného... další, další a další... člověk se na nadýchnutí radši vždycky zastaví. Cvak! Vršek od kruhu je za odměnu!

Dobře (nebo?), zkusíme Pamětní cestu (VIIc) na Studničkovu věž. Americká spára Adršpachu se jí přezdívá. Dole tenká, později žabka přecházející v pěst. Sem tam nějaký chyt... nad druhým kruhem „kousek“ širočiny. Spodek se vykloním na sokola, pink, mrsk, pink! Teda... slušný! Povídám si při cvakání druhého kruhu. Všecko šlo jak po másle! Když najednou nalezu do širočiny opačným bokem... Aj! Zkouším se přes „klíč“ nějak otočit. „Zkurvený žížalení,“ brumlám si. Nakonec zasunu špičku „záračně“ do vnitřku spáry, otočím kotník a najednou je otočení možný!“ Ach... Uf... Kurnik!“ Jak by mi bylo někde v devítce či desítce... na vrcholu si člověk spíš líže rány, než že by vyloženě jasál... Zase tak hroznej zážitek to ale nebyl, otrnulo rychle!

Vlastně jsem si řekl, že vyzkouším zase „práh kvičení“ kvííí, kvííí... kvííí! Dokvičel jsem to, až pod Mravenčí horu – Sokolík (VIIIa!)

Tahle skála je vtipná v tom, že je na ni krásně vidět z cesty od kolejí k Ozvěně. Tak jako nenápadně vykukuje zpoza stromů... člověk by vůbec neřekl, že když se postaví pod nástup, má nad sebou 40 m „prazvláštního“ lezení! Dole mírně převislý sokolík v koutě (kam jde naštěstí dobrá žába), pak žábou dalších cca 10 m ke kruhu. No a pak? Rozhodně neproměníš koně klus ve cval, nýbrž člověk se stane žížalou a jede „zaprcej – totální – pr-ca-čku“! Slzy ani panika vám nepomůžou... kruh 10 m pod vámi vám taky nepřidá! Vzpomeneš si na ty „starý báchorky“, jakože ze spáry se nepadá... Ha! Ha! Ha.... nóó nepadá! Bych skončil zaprcej někde uvnitř... to jedině že bych z ní vyskočil! Potřetí sjíždím kousek zpátky do odpočívací pozice... jednou mákneš trošku víc a bude dobře! Chachá! Povedlo se! Celej upocnej, zadýchanej, s kotníky od krve vítězím! VIIIa s vykřičníkem, který na vykřičník nebylo – já mám radost, jak kdyby to bylo 8a na vápně!

Při „návratu na rodnou hroudu“ zúročím nově nabyté dovednosti v cestě Stříbrný vítr na Krkavčí Severní. Jednou jsme to jakože šli zkusit s Adoušem. Na rozlez jsem nám vybral cestu – Kolotoč na Houpačku. Vlastně až teď si říkám, že tohle spojení Kolotoč na Houpačku zní zábavně! Zábava to rozhodně je, tahle perla oblasti! Tenkrát jsme v tom „Větru“ udělali velký prd! Krok za dvoužabu v kombinaci s „tutovým kotníkem“ nám nešel, takže jsme oba zase slezli z předskalí zpátky dolů... Teď s Vlašínem to byla jiná pohádka! Člověk si tam krásně založil smyčku, poladil dvoužabku, kousne bolest rozšmelcovaného kotníku (že jsem ho měl hodně „prolezenej“!), třošku chvíli polevituje, než šáhne do první žáby tutovky, kterou leze tak 7 metrů do místa, kde jdou dvě tutový smyčky... ke kruhu už je to „kousek“! Akorát ten kousek musíte ulízt docela nekompromisně na sokola! Človíček 15 m nad zemí, pod ním dvě smyčky. Další jištění už ani není vidět... Jasně, klaplo to! Ten pocit cvaknutého kruhu je někdy dobřej jak nejsladší dortík! (kamarád Pjotr říká, že je to dobrý jak ho*no, což tady taky sedělo) Chtělo by se říct: To je pěkný, to si dej!! Vlastně bych ani nelhal... ale na první pohled tahle cesta hned prozradí, o co v

ní jde, takže je zbytečný ji někomu vychvalovat. Jen je to jedna tak cca z 15 cest „Adršpašského typu“ u nás na Prachově.

Člověk se chvílí cejtí jak „lesa pán“, takže hurá zpátky do Ádru na hitovku sezóny! Robinson – Pátkova cesta VIIc

Nalákali mě tam na starou knížku ještě ručně psanou od Jardy Krecbacha (nejmladší člen expedice Peru roku 1970) – krásná cesta! Prej: “To si dej!” Dva kruhy, dole kousek koutu s rozšiřující se spárou, pak taková všeho chuť k prvnímu, dál stavěním, sokolíkem a traverz po takových legačních talířkách ke druhému. Dobře! Vlastně teda špatně! Nezvážil jsem faktor jménem únava, zkusit tohle formou hry se prostě nemusí vyplatit! Suma sumárum z toho byl „kontrolovaněj“ pád do ufonu z konce spáry... jen ten ufon nebyl úplně na tohle představení (což jsem věděl), takže jsem kontrolovaně skončil s vyraženým dechem dole v písku... Druhej pád na zem za sezónu. Hezký! Ten první se odehrál na Prachově při nočních „hrátkách“, ale o tom snad ani psát nebudu, na té Radnici jsem stál sice více méně na zemi, ale lano zabralo, takže pohodinda. Tady lano teda nezabralo vůbec! Chvilé převalování v písku, lapání po dechu... pár dní mírná bolest beder... = “To je pěkný, to si dej!!!” Jasně no! Měl jsem jít dřív do té hospody, ušetřit si tohle vystoupení, ale co... dostal jsem šanci nabrat další „zkušenosti“.

Září už se neslo v duchu pracovním, přesto jsem ke konci sezóny opět pokoušel štěstí v cestách „klasického typu“. Opravdu hodný kamarád doporučil Cestu rumových pralinek VIIc na Mořskou pannu. Konečně zase jednou „normalní cesta“, žádná velká divočina, trošku širší „ropucho/pěst“ = hezké! Hned ze slanění obhlížím Šlehačkový pohár též VIIc

Vám povím... není VIIc jako VIIc! On už tedy počet přelezů naznačoval, že tohle nebude úplně nejsladší pohár! Poslední přelez dva roky starý, jen u zápisu napsané číslo 23.

Jeden by řekl “populárka”, jiný by šel s obavou zkusit přidat další přelez! Oukej! Beru jediného mikro ufonu (zakoupeného na festáku po pádu z Robinsona) a zakládám do trhlínky, drží a to jediné mě povzbudí... nakonec to šulím svojí, za ty roky vybroušenou, sokolíkovací technikou ke kruhu, odtud krásnou dvojžábou s tutouvým kolenem na polici a starou cestou hore! No

tedy... že bych se něco za ten rok naučil? Skoro to vypadá, že něco málo asi ano!

Využívám tedy euforie a zkouším ještě Bukanýrskou (VIIIa) na Žraloka. Plně si vědom toho, že VIIIa je můj strop, nastupuji s respektem začáteční komín, který díky suchému podzimu není tak hrozně mokrý jako jindy... je „jenom mokrý“ a to znamená luxusní podmínku! Noo... v trhlince vidím zbytky po maglajzu. “Jako na mech by se tu hodil, to asi jo!” Jinak spíš tak na zpocený zadek.

Do trhlinky sázím smyčku, se kterou je krok ke kruhu hned lepší! Přesah do levý spáry mám tak tak! Původně se tu stavělo, ale když má člověk velký rozpětí, je to hračka! První kruh je zhruba v 10 m: Tip na výšku druhého? No jasně...! Lehce přes dvacet metrů! Smyčka jde, ale že by ji chtěl člověk testovat? Spíš dýchat, moc se nekoukat dolů, přemastit tenkou žábou jak od pravítka ke kruhu. Vykulit se přes hranu na polici ke 3. kruhu, kde se buď staví, bo čistým nakulením přes hranu pro zápis... Juch! Tak tady jsem sám sebe potěšil, opravdu hezká cesta na doporučení pro středně pokročilé, či pro lidi s užší rukou. Utvrzen, že jsem nejspíš nějaký nový dovednosti získal, jsem zakončil první sezónu v Ádru... ještě k tomu, že jsem byl celej, jsem dokonce získal (na čas) srdce místní princezny Lindy Krecbachové, takže jsem se napjatě těšil, co bude v sezóně 2019!

Tralali, tralala... Španělsko s kočičkou, Španělsko s hovadama... tralali, tralala... cink, cink, cink...!

Duben je zase tu, můžem zvednout trumpetu!!!

Ha, jenže v Ádru se leze od května, přátelé! A to jen v pár “okruzích” či spíš “podoblastech”. Něco málo jsem ale decentně očunil už dřív, vždy ale sám, bez lana a potichu! :)

Další doporučenka padla na cestu Hra o jablko (VIIc) na Hadí věž. Přátelé a kamarádi, „mrdička“! Smyčka „na každém rohu“, chvíli takový, chvíli makový... jen ten kruh 20 m nad zemí může strašit! Ale kdeže... “To si dej!” říkali. Zase pro jednou pravdu měli!

Naladěn na vítěznou vlnu si vzpomínám, jak jsem v létě předtím vypadl na Robinsonovi... “Hmm, tak když to byla hitovka loni, proč tam nejít letos?!” S

tím, že si dole ve spáře dám ufonka, jsem rychle vyrazil, než si to rozmyslim...
“Tak ten ufonek byl pěkně na pikatchu!”

Naštěstí mysl tahle skutečnost nepodlomila, trošku s chvění jsem překonal pár pěstí v nepříjemném začátku asi 5 m nad zemí a stál jsem na polici, která takovým polokouto/sokolem ubíhala ke kruhu, kde se mělo stavět. Stavět netřeba a zbytek cesty byl krásným zážitkem! Opět doporučenka pro středně pokročilé! Červen odstartoval Pepard jejich svatbou se Štěpánkou v Mladějově, tak jsme jim na tuhle příležitost udělali na Lepařovu vyhlídku v Prachově prvovýstup: Slečna, Paní, Nevěsta. Tenhle název vzniknul po legrační řeči pana oddávajícího, jinak to byla asi jediná veselá věc, co se v červnu stala... jeden z „majstrštychů“ se mi povedl v cestě Gorbův pád (VIIIb)

Krátká tenká trhlina v Himalájích s jedním kruhem... často slizká, klouzavá, tenká půlžabka s nejtěžším místem cca 4-5 metrů nad zemí. Nervozitka, skála nebyla úplně v top formě... rozechvělý cvakám první kruh s mírným pocitem ukojení strachu, dál od kruhu úplně uzounká část, kde drží člověk jen za klemy prstů, před posledním krokem do začátku sokolíka! Obráceně rukama... nezbyvá než přes ruku trefit místo na žábu! V tom ruka vyjíždí a já svištím jak namydlený lachtan s lanem za nohou dolů! Míjím Honzika a končím otočen tak tři metry nad zemí a on nade mnou. Hmm, hezký číslo, otáčím se zpět lehce vykulen, koukaje na lano otočené skoro dokolokolem svojí nohy. Au... Do pr... Au... kvičím jak malej kluk! Tak tohle se mi v životě nestalo!!! Ještě euforicky dolézám cestu, když posledních pár metrů už kvičím totálně...! Další den mám poslední lezecký den na 14 dní, pač jsem rád, že můžu se spáleninou pod kolenem vůbec chodit, natož lízt.

Po otrnutí jsem si počkal na maličko lepší podmínku a cestu jsem pak přešel na prvním konci již bez pádu! Nahoře jsem si dcl nadával, že jsem to lezení od kruhu uspěchal a měl jsem se víc zklidit, než jsem vyrazil s bláhovým pocitem s tím, že ten kousek do žáby odlezu na pohodindu... na pohodindu mám teď hezkou vzpomínku na tuhle cestu, v podobě jizvy pod kolenem jak svišť!

Krásná cesta pro středně pokročilé byla Past na myši (VIIc) na Ještěrku. Opět užší žába pod kruhem... hezké! Skoro jsem si nahoře říkal, že se asi vrátím zpátky na hranici mého maxima k VIIc, nepřišlo mi to vůbec lehké!

Zkusil jsem tedy Slunovrat, dlouhou širočinu s dvěma kruhy na dominantního Starostu. Mile mě překvapila, pár lidí mě děsilo ohledně úseku k prvnímu kruhu... ale pěst držela dobře, a když už to bylo nepříjemné, člověk se natáhnul a cvaknul kruh, to spíš ten materiál. Až záhadně se ale od kruhu vylepšil, dál člověk překonával „bříška“, když každé bylo jiného charakteru. Hluboká žába, pěst, trošku otevřený, pořád něco... zajímavé lezení s relativně velkým množstvím smyček, jen se nepo*! Krásná cesta na krásnou věž!!!

Výjimečně s pocitem „drakobijce alfa samce“ jsem si chtěl „odškrtnout“ nějakou moji vážně vysněnou cestu! Takovou tu, co vám málokdo řekne „To je pěkný to si dej“, pač ji zase tolik lidí na „místní poměry“ (ty poměry se nejlíp dozvíš v hospodě) nelezlo.

Berušky VIIIc! Všichni kolem nich několikrát prošli, kousek spáry, kousek sokolíka, kousek spáry a nakonec kousek stěny... to celý je tak 30 m dlouhý s tím, že první kruh je tak v 10 m a druhý tak asi + 20 m nad zemí... takže to celý budí dcl hrůzu. Jenže ta věc s tím vykřičníkem vůbec není za tu vejšku ke druhému kruhu, nýbrž a leč je to za to, dolézt k tomu prvnímu kruhu. Co se totiž dozvíte (v té hospodě), že po tom překroku po té úvodní 5 m dlouhé spáře v tom sokolíčku vypadl Makak, Komíňák dokonce 2x v jeden den (nakonec to ten samý den vylezl), takže to nemusí být úplně pro „středně pokročilé“. Ale co, přežili to Komíňák s Makakem, tak snad...?!?

Párkrát za léto se stalo, že jsme se spolulezcem (v tomhle případě to byl Matěj Svojtka) chtěli tahat oba jednu a tu samou cestu. Stejný „problém“ nastal aj zde! Naneštěstí s námi šla Elda, takže jsme měli „o starost méně“. Mates si „vystříhal či vypapíroval“ to, že měl možnost jít jako první... tralala, tralali... trošku chvění nad prvním kruhem... tralali, tralala... a to už volá z vršku, jestli tedy jdu po něm, bo má dobrat Eldu...

Ehm... no... do stěny začalo svítit slunko, moje odhodlání lehce kleslo... ale jóó! Půjdu tedy! Než jsem se obul, tak Mates už byl dole, že mě jako odjistí, ať nemám strach, „prej pohodidna“! No... „Tak co myslíte?“ Kousek spárky šel

hezky, překrok nebyl taky bůh ví jak zlej... když už se sokol otevřel v „ropuchopěst“, chtělo to klid, ten se mi úplně nedostavil, tak jsem na moment slezl o metr níž. Slunko za*raný, tady kolem toho chodim „jak blbeček“ rok a půl a nalezem do toho, zrovna když je mega vedro a začne tam svítit... Ach jo... povzdechnu si, když ladím pěst z konce sokolíka...

Dobrý klídek!!! Zase ta hlava, hlavně nepanikařit! Cvakám kruh... to mě uklidňuje. Dál to bylo až překvapivě hezký, „lehký“ a klidný! Zruš...!

No... nevím... mám z toho spíš víc rozpolcený pocity než radost... tady VIIIc s vykřičníkem si užiju jak nikdy, jinde v VIIc se mrskám jak kapr...! Maličko pochybuji o svých lezeckých dovednostech, jestli radši nezůstat u toho „sportovního teplouškaření“. Ale bobek! Ještě to zlomím! „Budu taky dobře jako třebaš Mates“

„Ha... tlemím se...!“ Stejně je to lezení legrační, klasifikace „zavádějící až směšná“ a Komíňák je magor!:D Dle mé zkušenosti bych Berušky doporučil... tak uvidíme kolika se letos dočkají přelezů? Za posledních 8 let jich včetně Matese a mě bylo pět. Což znamená, že se leze mnohem víc než vedlejší Sekaná za VIIc :D

Dlouhý čtení co?!? No řeknu vám, ty dvě sezóny v Ádru a okolí utekly jako voda! „Milion“ propitých peněz v hospodě, „dva miliony“ nových kamarádů, „tři miliony“ zážitků ze skal...! Stálo to za to vyrazit těch 75 km z rodný hroudy!! :)

KVítek Lachtan

Šipmástr pod Dómem

Čtvrtek 4. 7. – 17:00 výjezd, Kubas kára zajela v MB do Decathlonu a nevěděla, jak vyjet – Kubános potřeboval čistý triko na cestu. Šejnik kár nás předjel, a tak Mcsraz na Rozvadově. Cestou aklimatizační přespání na Furkapassu ve 2340 m n. m.

V Pátek ráno už jen dojet do Randy. 1. auto vzorně parkoviště, 2. auto punkparking na privat parkingu (klaplo to). Počkali jsme na podmínku do 12:00,

vyvětrali kozly a rozjeli tekoucí útok na Domhütte (DH). Tečení jsme přibrzdili jedním vychlazeným na Europahütte. Na DH jsme dorazili v 17:00 a vychutnali výhled zejména na Weisshorn a Matterhorn ze zápraží při večeři. Voda na chatě není pitná kvůli kadění koz nad chatou. Vodu samozřejmě pijem. Po večere vyndal Jindrus dezert v podobě garlic boku a nabídl ho dívkám z NDR, bohužel narazil na vegetariánky. Aby ze situace vybruslil, zeptal se, kam jdou, nerozuměl, a tak se ptal, zdali je jejich cíl na Šipmástru.

(Uhádni význam "Šipmástru" a po výroče máš u Jindry kurz angličtiny)

Spát se šlo v 9, aby se druhý den vstalo v 6 na aklimatizační výstup do sedla Festijoch, což je v půlce výstupu na Dom.

Sobota – ráno vše dle plánu až na zjištění, že mám automatické mačky a klasické pohorky bez přední a zadní uchycovací drážky. Tento problém byl překonán zarváním maček do gumy podrážky a utažením řemínků – neprůstřelné. Do sedla jsme bez obtíží vystoupali kolem půl 11, kde jsme povegetili a po chvíli se otočili k návratu. Část nás stihla koupačku v jezírku, které mělo tak akorát plochu, hloubku i minimální přítok. Spát se šlo v 6 (usni si tak brzo..), jelikož se druhý den vstávalo ve 2.

Neděle – druhá ranní se povedla, a tak ve 3 vycházíme od chaty. Zvláštní bylo vycházet při pohledu na bouřku v dálce rozprostírající se přes celou oblohu severně od nás. Naštěstí zmizela. Prozatím. Huhuhuahaha. Z cesty pod Festijoch stojí za zmínku zejména to, že Kaďasovi tekla krev z nosu a pár členů sboru si muselo odložit. Tempo jsme docela nakopli, a tak první lezecká část do sedla byla na čelovku. V sedle se Jiřík necejtil na naši naplánovanou cestu po hřebeni Festigrat (špatně se z něj zdrhá), a proto s Karasem a Álou utvořili trojku, která se vydala normálkou ze severu. V hřebenovce jsme se potkali s dalšími třemi skupinkami. Nejdříve stoupání po sněhové plotně (občas smyce či ledový šroub) a poté přesun na hranu, kde jsme se odvázáli a pokračovali po zádech stegosaura. Navzdory norské předpovědi se zhoršilo počasí – silný vítr, zima, mlha. S těmito jevy jsme se smířili a pokračovali dále k vrcholu, zejména sněhovými poli při hraně (tak 40°). Naše pětice se již blížila k cíli, jenže krom zmíněných jevů se přihnala bouřka. Ale co! Vrchol jsme dobyli! Ba ne, to byl jen zapíchlý klacek na předvrcholu. Skupinka před námi nám sdělila, že onen echt

vrchol je 10 minut východním směrem, zhruba 50 výškových metrů. Není problém, jen by nám nesmělo praskat u hlav jak v trafostanici. Takže nás pět elektrod ihned hodilo bobek na kótu (pouze obrazně řečeno) a mastili jsme normálkou dolů za skupinou před námi. Ověšení kovem jsme se bleskosvody nestali a úspěšně sešli zpět do sedla Festijoch, z kterého jsme oproti předchozímu dni slanili, jelikož nasněžilo 10 cm sněhu. Po návratu na chatu zalehla skupina k poradě a rozhodla sejít do Randy a večer dojet do Interlakenu za kamarádkou Vierkou (Bóčis jí vezl filmičky na flashce;);)). Slovo dalo slovo, a ještě večer se cpeme u řeky Aare, jež spojuje jezera Thunersee a Brienzensee, kebabem v neapolském bistru plným Pakošů, co nám k hromadě kebabišů dají jako pozornost prapodivný drink "Good night".

(Hrabalovsky košatá věta, nebo ne?)

Poté nám Vierka ukázala místo u jezera, kde zaléháme se švajclahváči do spacáku. Ráno koupačka, nakoupit metrák čokolády a nach hause.

Za skupinu Bóčis, Kubas, Šejnik, Mazi, Karas, Ála a Jindra zhodnotím, že ač chyběl kousíček, tak akce byla velmi vydařená.

Dvořky ml.

S Boudou v lázních

(40 let od krkonošské expedice do Himálaje)

Uplynulo pět roků od našeho úprku z hor před cyklonem Hut Hut. Tehdy Boudův šestý smysl a jeho Budhovo oko, které nesundává z krku ani na operačním sále, včas usoudily, že se blíží katastrofa.

Před hrozivou hradbou černých mraků jsme v Samě otočili a za pár hodin sestupovali pod ledovou sprchou. Trvala tři dny! Ti, kteří byli výše, a ti, kteří i přes varování Matky Přírody pokračovali vzhůru, měli zažít osudové chvíle. A těch, kdo se o své zážitky již nemohli s nikým podělit, nebylo málo.

„Tak sem do toho pralesa mě už nikdo nikdy nedostane. Já byl zvyklej tenhle blázinec přeletět vrtulí. Dost jsem si ty pijavice užil pod Kangčou!“,

zahlásil Bouda, když po několika dnech mohl v Arughatu zout svoje kultovní Trezety z kvalitní kůže a goráčovou membránou. Každá měla čtyři kila.

Jaro 2019, paměť je krátká.

„Hele, máte to výročí, jestli chceš, poletím s tebou. Víím, že to máš v plánu“.

„Sám bych tam určitě nejel a jinýho než tebe v záloze nemám“.

Letenky jsme sehnali za pár šušňů, Sonam poslal ucházející rozpočet. Mým cílem bylo dojít co nejbližší, nejlépe až do míst základního tábora naší expedice. Následný přechod sedla Larkya 5150 metrů a sestup údolím řeky Marsyangdi by pro nás byl vrcholnou premií.

22. říjen. V Kathmandu na letišti nás čekali staří známí ze Sonamovy a Passangovy cestovky, dva dny jsme si užívali pohodlí hotelu, potloukali se uličkami Thamelu.

Pohodlná asfaltka nás dovedla několik kilometrů před Arughat a čtyřkolka Mahindra nás dovezla k první lodži v Seti Khola. Odtud jsme pokračovali po svých. Malá skupinka. Bouda, já, průvodce Prabhu a nosič Ambar. Padli jsme si do oka a celou cestu jsme si užívali. Klídek, pohoda, času dost, žádní nevrlí důchodci, kteří předbíhají na poště, nedodržíjí diskrétní zónu a přecházejí na červenou. Denní etapy jsme volili kratší než desítky trekových skupin, které nás předcházely. S mnohými účastníky zájezdu jsme se později setkali, když si léčili neduhy z výšky, stravy a špatné obuvi. Několikrát jsme pomohli radou i medikamenty a obvazovým materiálem.

Za pět let se údolí Budhi Ghandaki změnilo k nepoznání (o čtyřiceti letech netřeba psát). Rychlostí v našich rovinatých podmínkách zcela nepředstavitelnou postupuje údolím stavba silnice, která povede až na hranice s Čínou (on už to opravdu není Tibet). Z čínské strany do sedla Lajyung 5120 m silnici již hotovou mají! Tři dny jsme šli po prašném staveništi, kolem jezdily traktory a terénní nákladáky, od Tatopani jsme pokračovali po staré stezce pro chodce a muly. Trasu budoucí silnice mají zhruba vystřílenou skalami po obou březích řeky, vedou ji vysoko nad vodou, některé vesnice zůstanou zcela mimo, ale určitě jim postaví lanové mosty. Viděli jsme základy několika betonových

pilířů mostů pro auta. Po dokončení přijde do údolí Budhi Khandaki zcela nový život. Lepší? Horší?

Po několika dnech, kdy jsme prostupovali dvěma patry deštného pralesa a kdy jsem vzpomínal na botanika naší expedice Jana Štursu, který v těchto místech zažíval badatelskou extázi, jsme konečně spatřili majestátní vrcholy Himalchuli, Manaslu, menší a vzdálenější severní Manaslu a Pik Naike. Dva dny jsme si vegetili v Samě, přesunuli se do Samdo 3875, poslední větší vesnice před tibetskou hranicí. Odtud jsme plánovali podniknout cestu k našemu BC.

2. listopadu jsem šel na průzkum s Prabhuem po cestě k Dharamsale. Vyšli jsme do míst, odkud se nám otevřelo ledovcové údolí, za jehož levou boční morénou jsem jasně viděl místo základního tábora a jež bylo uzavřeno pyramidou naší hory. Manaslu North 7157 metrů. Dětilo nás hluboké údolí s ledovcovou říčkou. Museli bychom jít údolím již od konce pastvin nad Samdo a to se Prabhuovi nezamlouvalo. Přeci jen jsme byli pojištěni a měli povolení na trekking po oficiální cestě.

Rozhodli jsme se, že pamětní destičku umístíme na balvan ve výšce 4150m, odkud je vidět ledovec Syacha, většina výstupové trasy a náš vrchol.

3. listopadu jsme vyrazili stejnou cestou, v Larkya Bazaru jsme popovídali s Tibeťanem nabízejícím na pokrývce z jačí vlny suvenýry. V době naší expedice byl ještě v Tibetu. Obsluhuje zdejší elektrárnu, která zásobuje Samdo. V pět hodin odpoledne svede proud vody z náhonu na turbínu a druhý den v deset dopoledne odkopne plechový žlab stranou a voda se vrátí do svého koryta.

Destičku se jmény účastníků expedice se nám podařilo přilepit na rovnější místo balvanu sto metrů pod cestou do Dharamsaly, kolem kamene jsme ovinuli modlitební praporky a zavzpomínaly na dobu dávno minulou. Tibeťan právě balil deku se svými poklady a sestoupil s námi k elektrárně, šel ji „nakopnout“.

Zvolna se zatahovalo a citelně oteplilo. Naše lodž praskala ve švech, noví příchozí sušili propocená trika na ubývajícím slunečním svitu. Obloha se rychle zatahovala. V šest hodin ještě přšelo, v osm již hustě sněžilo.

Ráno všude bílo, asi deset centimetrů mokrého sněhu, kolik ho bylo o tisíc metrů výš, si mohl každý představit. Některé skupiny vyčkávaly, většina vyrazila vzhůru.

„Hele, abych se máchal v pěti tisících po kolena ve sněhu, na to už jsem fakt starej!“ Bouda mlčky a s úlevou souhlasil. Otáčíme. Nejvíce si oddychl nosič Ambar, který obouval jednoduché hadrové maratónky. Tři dny jsme si užívali v Samě, lelkovali, zašli k jezeru pod čelem ledovce Manaslu, popíjeli čaj a kávu v Main Sreet Café, dávali rozumy a několik historek partě našinců, které ke treku inspirovala naše kniha.

Dva dny jsme zůstali v Namrungu, hledal jsem pamětníky, o kterých se v knížce zmiňuji. Zemřeli nebo se odstěhovali. Měl jsem konečně co číst, někdo zapomněl na pokoji Aghatu Christie. Boudu na cestě oslovil drobný chlapík.

„Hallo Bouda, ty mě nepoznáváš??? Dawa, dělal jsem vám kuchaře na Makalu!“ Dnes mu je padesát a dělá průvodce.

V údolích vrcholily žně, nahoře žali ječmen, dole sbírali rýži, na polích se to hemžilo pilnými vesničany, zima se blížila. Cestou jsme míjeli desítky karavan mul a zoptů s nákladem cementu a armovacích drátů. Všude se staví, všude mají elektřinu, kam nevedou dráty, mají solární panely a s nimi přichází televize. O všudy přítomných mobilech nemluvě. Za pět let se budeme moci svézt čtyřkolkou až do Samdo, nebo do Číny. Snad radši ne.

Nepálu se daří, je to vidět na každém kroku, na každém kilometru podél silnic, v každé ulici hlavního města. Nenašli jsme několik oblíbených obchůdků a restaurací, staré domy, kombinace cihel a dřevěných pater s bohatě vyřezávanými balkony a okny, pomalu ustupují sklu a betonu.

Na závěr jsme se tři dny poflakovali po Thamelu, zajeli do Budhanatu, Bouda dostal odvalu navštívit místo, kde před lety bujaře oslavoval s dalšími expedičníky úspěchy a návraty z výšek. Proslavený bar Tom a Jerry.

„Kurva pivo!!!“ zařval na celé kolo pingl, jakmile strčil Bouda svoji hlavu s šedivým hárem do dvěří. Po dvaceti letech!!! Dali jsme si kafe (mizerný) a prohlíželi zašlé fotky, trika a vlaječky po stěnách.

Končila měsíční kúra bez alkoholu, čaj, čapati, kafe, dhal bat, chowmen, banana lassi. Jen místní kuchyně, místní dobroty, ohromný kopce kolem, prales

plný orchidejí, neskutečně mohutný smrky a jedle, pracovití a usměvaví lidé, hukot řítících se vod mezi skalami a nad hlavou vysoko kroužící orli.

Dva dny po návratu šel Bouda na kontrolu ke své kardioložce. Byla zaskočena jeho výbornými výsledky:

„ Kde jste zase byl, pane Ondřeji?“

„ V lázních, paní doktorko“.

„ A kde?“

„ V Himálaji, s panem doktorem Novotným, on mi pokaždý dělá lékařský doprovod“.

Poznámka:

Pro mnohé, kteří nemohou pamatovat. V roce 1979 vyjela do Nepálu desetičlenná výprava z Krkonoš s cílem uskutečnit prvovýstup na vrchol Severní Manaslu 7157 metrů. Podařilo se. Já a vedoucí celé výpravy Vladě Krupička jsme měli přímou vazbu na Jičín, Prachov a LKP (tehdy HO TJ Jičín).

Jak to probíhalo, si můžete přečíst. Někde možná najdete útlou knihu z nakladatelství Olympia – Severní Manasulu – M. Novotný, J. Štursa

Mirek Novotný, v Písku 18. ledna 2020

Za kilometrem lezení nemusíš nutně do Yosemite

Cestu „Via Aqua“ na „Kleine Halt“ ve „Wilder Kaiser“ jsem z doslechu od kamarádů znal a skrytě jsem doufal, že se do ní někdy také podívám. Nicméně podle parametrů cesty z toho vyplývalo celkem dost nutných předpokladů. Mít něco nalezený, být ve formě, tutový počasí a hlavně spolulezec, který to má podobně a trochu ho znám. Začlo to celé nenápadným telefonátem na začátku května od Bubu s tím, že Tenis s Lisákem chtějí 29. 6. do Kaiseru na Via Aquau a jestli bych to nešel s ním. Bubu parametry spolulezce více než splňoval, vylezli jsme spolu nějaké vícedélky v letních horách, párkrát na písku a na žule v Jizerkách a také kolo a skialp.

Termín se rychle blížil a předpověď počasí byla na víkend tutová, resp. supertutová, to znamená jasno a 30+ °C. Zkusili jsme zarezervovat chatu, ze které je to cca hodina a 300 výškových na nástup, ale bylo plno, a tak jsme táhli spaní a nějaké vaření s sebou do bivaku na louce ještě o kus výš nad nástupem. K cestě je potřeba nejprve dojít z údolí přímo z Kufsteinu asi 10 kilometrů a 1000 výškových.

Vyrážíme v sobotu v deset z Prahy a ve tři již s batohem na zádech z Kufsteinu. Vedro jak sviň, naštěstí potoky po cestě a až skoro na konci osvěžovna Hans-Berger Haus to šlapání v úmorném vedru trochu zlehčí. Na chatě se ptáme, zda jsou tu nějakí lezci, ale prý nejsou a rozhodně do této plné chaty už dnes nepřijdou. To je dobrá zpráva, protože nechceme, aby nás někdo brzdil :-D a házel nám na hlavu šutry. Do bivaku nahoře na louce přijdeme ještě před setměním, tam už je rozvalená dvojka, borec s borkou, která chce jít zítra také do stěny. Domlouváme se, že vstanem brzo, ale né zas tak brzo, něco jako v pět, a zkusíme být na nástupu před nimi a rovněž počítáme s tím, že už tam nikdo jiný nebude. Ráno vstaneme a k našemu údivu se tam objevují asi další dvě dvojky, no to teda bude ... Trochu nám ulevuje informace, že borec z dvojky, co spali vedle nás, ztratil v noci čočku a nemá náhradní, tak jdou dolů. Snažíme se nasnídat a svižně vyrazit, i když máme jeden z nejdelších dnů v roce. Asi po šesté hodině jsme u stěny. Nejdříve traverz strmého sněhového pole s pěstními klíny, potom už popolézání a traverz v lehčím terénu pod skutečný nástup cesty. Začínám já s Bubu, ani jsme nemuseli losovat, kluci ještě nestihli vyprázdnování. Čeká nás 24 lezeckých dýlek (5 x 3-4, 9 x 5, 7 x 6 a 2 x 7-) a 1000 metrů lezení. Cesta je převážně v plotnách, které jsou proložené několika strmými prahy. V plotnách je jištění skromné, borháky jsou v podstatě směrové a nic přidat nejde. Ve strmých délkách je jištění docela dobrý. Valíme, jak to jde nejlépe a nejrychleji. Některé šestky jsou celkem svižné. Prvních 10 délek je ve stínu, potom už začíná šílený výpek na slunci. Máme jednu 1,5litrovou flašku do dvojky. Musíme pít, protože máme slepený huby, že ani mluvit nemůžeme, ale vždycky jenom jeden lok na štandu, aby nám to chvíli vydrželo. Od 13. délky je asi 200 metrů pětkového lezení sérií vodních žlábků v plotnách. Z počátku jsou vodní žlábký docela hluboké a skromné jištění si neuvědomujeme, ale žlábký

jsou postupně plynčí a plynčí a najednou vzdálenost 10 metrů mezi borháky je pěkně dlouhá! Nejde tady dozaložit nic. „Kolik dýlek ještě? Kde jsme?“ Přichází únava a z lezení se stává monotónní maratón. Lezení, dobírání lana, jištění, lezení, ... a stále dokola. Už docela vyčerpaní se dostáváme pod 19. délku, které má být pro vylezení cesty klíčová. Je to 7- plotna. Vychází to na mě, nechce se mi, a nechce se nikomu jinému. ☹ Nakonec to nebylo tak strašný a podařilo se mi to vylézt. Už „jen“ pět dýlek na vršek. Únava, vedro, spleená huba, z lezení se stává trochu boj. V 17:30 vylézáme po asi necelých 11 hodinách lezení na vrchol. Super! Čas uvedený v průvodci 6–8 hodin je pro nás absolutně sci-fi, lezli jsme skoro bez přestávky a docela svižně, dokážu si představit o hodinu méně (asi dvakrát jsme hledali správný směr, a kdyby byly tenký nový lana, tak to také něco ubere). Společná fotka, tyčka, která vůbec nechce prolézt krkem, pět minut odpočinek a hurá na sestup. Sestup je 2,5 hodiny slézání klettersteigem, je to hodně rozbitý, musíme na jistotu. V půlce nacházíme zbytek sněhového pole, ze kterého kape voda, nachytáme něco do flašky a napijeme se, hned se všechno zlepšilo. Za půl hodiny jsme na louce v bivaku. Dojdeme ještě pro vodu, napijeme se a najíme. S usnutím žádné problémy nemáme.

Cesta „Via Aqua“ je asi hlavně zajímavá svou délkou. Je tam pár zajímavých lezeckých pasáží, ale většinou je to takové průměrné. Takže je to hlavně pro milovníky maratónů.

Ráno uvaříme jen čaj a těšíme se na vydatnou snídani níže na chatě. Už jsme to měli okouknuté, co na chatě nabízí, takže několik prkýnek, pár rádlerů. Rozseděli jsme se pěkně. Nechce se nám, ale musíme jít. Cestou zpátky si ještě odskočíme na koupačku na Walchersee, ani studený vítr a pár kapek nás neodradí.

Karel

Zbojnická chata 2019

Na jaře mě Ruda pověřil organizací podzimního zájezdu do Vysokých Tater. A protože jsem od mala veden k poslušnosti, zamluvil jsem místa na chatě, rozeslal informace o místě a termínu a jako správný vedoucí jmenoval dopravního referenta a pověřil ho úkolem zajistit přesun větší skupiny lidí z Jičína do Popradu. Menší skupinu z Prahy, mě, jsem zvládl zorganizovat sám.

14. 9. jsme se všichni potkali ve vlaku v Pardubicích a v klidu se přesunuli do Popradu a následně do Smokovce a na chatu. Zbojnická chata nás přivítala příjemným počasím, které jsme hned plně využili ke zdolání prvních naplánovaných cest.

Po třech dnech krásného lezení, bohužel, nasněžilo, takže jsme zbývající čas věnovali turistice. Absolvovali jsme lehké túry po okolí, včetně rozplaveb v zasněženém Ledovém plese a návštěvy Téryho chaty. Dali jsme i okružní túru přes Prielom, Polský hrebeň, Sliezský dom a Hrebienok zpátky na chatu.

V den odjezdu se, pochopitelně, udělalo opět krásně, takže jsme takticky vyčkali na oteplení a vyrazili ještě na poslední lezení. Pravý pilier na Strelecké veži začínal dost nehezky, ale poslední tři délky byly opravdu za odměnu v krásných pevných plotnách a žebrech. Následoval sestup do civilizace a po krátké procházce po Popradu (hledání vhodného restauračního zařízení) nástup do vlaku a odjezd k domovu.

Lezecká bilance – dělnické cesty Lopata a Motyka na Ostrý štít, Levý a Pravý pilier na Streleckú vežu, Žebro na Javorový štít. Kromě lezení byla i společenská část na chatě, kde jsme kromě mlčenlivého Polského podivína a samolepky LKP na středu stropu společné ložnice zanechali ten nejlepší dojem a snad nás tam nechají zase někdy bydlet.

Díky všem zúčastněným za prima týden, Jendovi Mikešovi za lístky na vlak a Danovi za rozšíření vědomostních obzorů v téměř všech oblastech lidského konání, na které kdy přišla řeč.

Těším se na další podobnou taškařici se stálými účastníky i s těmi, kteří tentokrát nemohli z jakýchkoli důvodů.

Jenda

Haute Route 2019

(Sedmidenní varianta přes Grand Lui)

23.–30. 3. 2019

Po pár povedených skialpových túrách v Alpách jsme usoudili, že bychom konečně mohli zkusit nějakou tu variantu Haute Route. Nechtěli jsme ji nikde přerušovat, a tak byla zvolena varianta Grand Lui. Tento projekt je již organizačně náročnější, a tak jsem byl rád, že se tohoto úkolu „s radostí“ zhostil Štěpán. Od Karla Charouzka získal nějaké to "topo" a pustil se úspěšně do bookování chat. Kvůli nemocem jsme nakonec vyrazili pouze tři, kromě mne a Štěpána ještě Dan. Vyjeli jsme v pátek 22. března. Cestou do Švýcarska jsme zdřímli někde na dálnici a v brzkých dopoledních hodinách dorazili do francouzského Argentiere.

Den 1: Sobota 11:00 Lanovka na Grand Montets nejede... Vystupujeme z výšky 1972 m n. m. ze stanice Plan Joran na ledovec Argentiere a pokračujeme jednodušší variantou přes sedlo Coll du Paso. Po překročení 3000 m n. m. začínám kolabovat a pochybovat o smyslu dalšího postupu. Otvírají se však nádherné výhledy na Mont Blanc. Předbíhá mne švýcarský důchodce, a tak se dobelhám do sedla Coll du Tour u vrcholu Pettite Fourche do Švýcarska. Vydáváme se sypkým prašanem k ledovci de Triente, přecházíme Platau du Triente. Na protějším hřebeni vlevo už vidíme chatu Triente. Vzhledem k nulové aklimatizaci a velkému převýšení přicházíme za tmy. Na chatě nás vřele vítají a hned před nás dávají kotel horké polévky. Opravdu ji potřebujeme. Jsme ve výšce 3150 m n. m., bez aklimatizace nastoupáno 1650 m. Po večeři dáváme lahvinku červeného Pinotu a virginko. Pro mne nejhorší den je chválabo hu za námi.

Den 2: Ráno jsme pomačkaní a oteklí. Moc se nám nechce, a tak opouštíme chatu Triente jako jedni z posledních. Zapínáme GPS a přecházíme plato Triente. Ze sedla Col des Plines je převis, nasazujeme mačky, úsek slézáme a připravujeme se na sjezd. Sníh těžkne, sjíždíme ledovec a dále pokračujeme dlouhým traverzem přes ledovce Plines a Seleina. Kocháme se liduprázdnou krásou kolem nás. Čeká nás dlouhé stoupání 600 m pod sedlo Col de la Grande

Lui. Posledních 100 výškových metrů do sedla jdou lyže na batoh a stoupáme v přaskáčích vykopanými schody s cepínem v ruce. Výstup je ze severu a sluneční paprsky tu ještě nejsou. Závěr je strmý a skála se drolí, před námi je vrchol Grand Lui. Jdu na vrchol z dalšího sedla, Štěpán jde cestou přímou, potkáváme se na hoře. Je kolem druhé hodiny, sníh je už hodně těžký, sjíždíme z 3500 m n. m. po ledovci do 1600 m n. m. vysoko položeného městečka La Fouly. Stehna pálí. V La Fouly nás čekají v penzionu Auberge de Glacier. Na zahrádce dáme pivko, sušíme věci. Slunce mizí za vrcholem Mont Dolent. Následuje výborná večeře, k snídani byly i jahody -:).

Den 3: Podmínka se dle předpovědi pokazila. Vyrážíme z La Fouly krátce po osmé. Hned za městečkem udržovaná cesta končí. Stoupáme k jezerům Lacs de Fenetre, chvílemi je mlha a nepříjemné difuzní světlo. Obcházíme jezera a vidíme náš dnešní vrchol Tete Fonteniente 2775 m n. m. Po další hodině stoupaní přicházíme do sedla de Feret, kde necháváme batohy, a stoupáme posledních 50 metrů na vrchol. Dnes máme nastoupáno 1200 m, tj. odpočinkový den. Obloha se trhá a otvírá se nám sjezd do sedla San Bernard. Po 500 výškových metrech sjezdu postupujeme silničním tunelem do nádherného prostředí sedla. Je silný mrazivý vítr. Zmrzlí na kost otevíráme dveře kláštera, kde nás vítá opat. Zve nás na čaj a mši. Čeká nás tu bivak snů - vytopený pokoj a v něm masivní postele s duchnami. Pochválen buď Ježíš Kristus. Blížil se čas na mši a zvědavost nám nedovolila tam nejít. Šli jsme spát brzy po večeři a dobře se nám za metrovou kamennou zdí za houkání meluzíny usínalo.

Den 4: Venku je nevlídno, vítr a mlha, že by se dala krájet. Bez lyžařských brýlí to nejde. Po svítivě oranžových tyčích sjíždíme ze sedla. Po půl hodině hlemýždího sjezdu dojíždíme do lyžařského centra. Počasí je bídné. Ještě je brzy to vzdávat... Pokračujeme... Nasazujeme pásy a na azimut stoupáme. Diretisima je pekelná, začíná to i na čerstvém sněhu podjíždět, traverzujeme, otočky jsou čím dál více náročné. Konečně přicházíme na hřeben, nad mraky už cítíme slunce, avšak difúzka je kritická. Sjíždíme, Dan si narazil ruku, pásy mu nelepí. Štěpán se zapíchnul do protisvahu, vůbec se nedá určit, kde je zem a jaký má terén sklon, podle GPS nacházíme cestu do sedla. Sedlo, zaplať Pánbůh, trhá se

to, za 15 minut je veškerá mlha pryč a je jasné nebe. Radost v našich tvářích je nepřehlédnutelná. Dlouhým traverzem stoupáme do sedla Montorge, prohlížíme si Mont Velan. Sjezd dnešním prašanem je nádherný, každý malujeme vlastní stopu a pak následuje nekonečný večerní výstup na chatu Velan. Přicházíme na chatu Velan, moderní dřevostavbu. Dan se rozhodl, že s Haute Route končí. Večer řešíme logistiku. Dan sjede do Bourg-Sand-Piere, pak do Martigni a pak vlakem do Argentiere. Vyzvedne auto a za tři dny se sejdem v Zermattu. Hodnotíme den, dáváme si doušek slivovice z plastu a poslední báječné virginko. Přemýšlíme o tom, že to dnes žádná legranda nebyla...

Den 5: Budíček v šest, sjíždíme pod masiv Valsorey, loučíme se s Danem. Se Štěpánem zvedáme paty a stoupáme vzhůru k chatě Valsorey, sklon je řádný a při cik cak výstupu nasazujeme haršajzny, povrch je ledový a trochu bojujeme. Oklikou míjíme chatu a pokračujeme dále do sedla. Je to dlouhý výstup s převýšením 1000 metrů, asi 100 m pod sedlem sundáváme lyže a jdeme na botách, jsou tu vydupané schody od party, co šla ráno z Valsorey, později se dozvídáme, že den předem to skupina lidí v difúzce v tomto místě vzdala. Měli jsme štěstí, že nás špatné počasí potkalo v místě, které nebylo tak exponované. Modlitba v klášteře byla vyslyšena. Posledních pár metrů přes převěj do sedla bylo opravdu výživných... Vystupujeme k bivaku Biaggio Musso. Je nádherné počasí a krásné výhledy, zase den, kdy nepotkáme ani nohu. Sjíždíme ledovcem Mont Durand. V sedle Col du Sonadon se rozhodujeme, že vystoupáme na pěkný vrchol Gran Testa di By (3588 m n. m.). Po dosažení vrcholu vidíme vše od Mont Blancu po Materhorn. Až zde jsme si jisti, že jsme za polovinou. Lupneme pár momentek a frčíme nekonečně krásný sjezd do údolí na kótu 2260 m n. m. pod chatu Chanrion. Ta je o cca 200 m výš (2462 m n. m.), a tak závěr túry ještě trochu bolí. Odpoledne na chatě využíváme k relaxaci a opalování. Večer jsme strávili konverzací s pěknou Švýcarkou, nicméně po mém celonočním chrápání se s námi u snídaně už nebavila.

Den 6: Už nevím, kdy jsme vstali, ale vyrážíme společně s většinou osazenstva chaty. Tentokrát jsme zvolili variantu kolem vrcholu Pointe des Portons, kterou nikdo jiný nejde. V jejím průběhu jsme narazili na skalní hřeben, který jsme museli trojkově vylézt, a následně slanit dolů na ledovec Glacier du Brenay. Zde

jdeme navázání a stoupáme nekonečné metry na vrchol Pigne d'Arolla 3796 m n. m. (střechu této varianty Haute Route). Cestou nám dochází štáva, což zachraňuje poslední kus špeku, který škudlil Štěpán kdesi na dně batohu. Někde v těchto místech loni umrzlo 7 skialpinistů, což jsem zjistil později. Fyzicky nejnáročnější den. Jsme na vrcholu a čekáme, až odletí vrtulník, který ruší naše rozjímání. A další boží sjezd, tentokrát až na chatu Vignetes do výšky 3194 m n. m. Krása, azuro trvá. Myslím, že teď už to asi dotáhneme. Jsme na chatě, parádní večere a jde se spát. Zde je to už notně nabito. Lyžárna kvalitně jede – septik hadra.

Den 7: Je ráno a dopřáváme si nevidaný luxus – smažená vajíčka! Vyrážíme s davem, množství skialpinistů řádově roste. Azuro. Přicházíme nad sráz v Col des Vignettes s prudkým ledovým sklonem, kde se vytváří zácpa. Štěpán mne posílá napřed nejschůdnější variantou, hrany drží. Nabral jsem rychlost a dojel až na plato. Štěpán nikde, telefon nebere, jsem slepej, nevidím ho. Po 20 minutách se vracím. Štěpánovi vypla lyže, ujelo mu to a lehce se rozsekal. Sjel 100 m dolů po ledu. Naštěstí to rozhýbal, ale ztratil hůlku. Tu jsem našel až nahoře, a tak po hodinové ztrátě pokračujeme jako roboti směr Zermat. Překonáváme sedlo Col de l'Evêque 3380 m n. m. a jsme krátce v Itálii. Pokračujeme opět ve Švýcarsku přes Col du Mont Brûlé 3200 m n. m., kde dupeme schody ve frontě. Opět pokračujeme v Itálii a stoupáme do posledního sedla na Haute Route Col de Valpelline 3550 m n. m. Zde za totálního azura děláme asi 100 000 fotek s asi dvaceti čtyřtisídkami. Euforie. Sjíždíme Stockjigletscher, dále Zmutgletscher pod Matterhornem a končíme u Baru Staffelalp ve výšce 2110 m n. m. Tam dáváme pívko a hamburger a už sypeme po sjezdovce dolů do Zermatu, kde na nás čeká Dan. Ubytko v místním Hostelu a v sobotu ráno 30. března frčíme domů. Nejnámější skialpová túra je za námi. Se Štěpánem jsme se shodli, že jsme v kopcích zatím nepoznali nic lepšího. V plánu je pokračování...

Jarda, Štěpán

Lenzspitze a Nadelhorn na jeden záťah

Koncem června 2019 potkáváme na Prachově Kubase. Ptá se nás, zda plánujeme nějaké alpské výlety. My, že teď ne, asi až v září. Kubas říká, že plánují výstup na Dom ve Švýcarském Wallisu o státních svátcích v červenci. Chvilku mi to hlodá hlavou a pak se ptám, zda bych se mohl zařadit do pozice náhradníka za případně odpadnuvšího. Na Domu jsem ještě nebyl. Na další věži však říká Štěpán, že má tento víkend prázdněj, a tak začínáme v partě vymýšlet vlastní cíl. Kluci na Domu už byli, a tak Jarda nastřelil vedlejší kopec Lenzspitze a její nádhernou firnovou Stěnu tří oslů. Štěpán pár dní nato bookuje chatu Mischabel v údolí Saas. Jarda konzultuje stav stěny s chatařkou a zjišťuje, že stěna se poslední dobou leze už jen v zimě, v červenci je moc odtátá. Chata a hlavně její pěkné umístění na skalním žeburu se nám moc líbí, a tak zjišťujeme další možnosti v oblasti. Nalézáme další variantu, východo-severo-východní hřeben na Lenzspitze a pak přes hřeben Nadel na Nadelhorn. Popisy slibují nádherné exponované lezení do obtížnosti 4 UIAA. Vystoupili bychom hned na dvě čtyřky v jeden den. Bomba. Teď už jen to počasí. Objevujeme v předpovědi okénko přesně na ten sváteční den 5. 7. Čas na řádnou aklimatizaci už nenajdeme, a tak volíme zrychlenou metodu, tedy přespat po cestě na Furkapassu 2500. Na Furkapass však dorážíme až 3. 7. ve 4 h a spíme asi do 8 h. Aklimatizace nic moc. Přejíždíme do Saas-fee a pomalu stoupáme na chatu Mischabel. Potkáváme několik veselých svišťů a postupně se kocháme čím dál lepšími výhledy. Na chatě zjišťujeme, že na naši plánovanou cestu se vstává už ve 2:30, takže z toho je zase rychlá akce, kde nebude nouze o bolehlav. Tepovka se mi drží stále hodně vysoko, i když jen ležím. Snad to do budíku odpružím.

Crrr, je to tady. Mám tohle brzké vstávání na kopce rád. Tepovka mi kupodivu celkem slušně spadla, a tak myslím, že by se to dalo zkusit. U snídaně nám ale Jarda sděluje, že jeho stav ho tam dneska nepustí, a tak oslabí naši výstupovou skupinu. Dostihl ho bolehlav už pod chatou a do rána ho nepustil. Vyrážíme tedy ve složení Štěpán, Ajdy a já z chaty jako poslední. Na Lenzspitze jde dnes mimo nás jen jedna smíšená dvojice z Zurichu, se kterými jsme večeřeli u jednoho stolu. Docházíme větší skupinu, která se za nedlouho

odděluje na Nadelhorn. Vysoko před námi pak už vidíme jen čelovky smíšené dvojice. Čeká nás den bez lidí. Dolézáme dvojici krátce po rozednění. Moc se nám před ně nechce, přeci jen jako místní mají určitě cestu nastudovanou více než my. Brzo ale mrzneme, a tak musíme přidat, musíme před ně. Za pár metrů však slézáme ze správné cesty a ocitáme se v lámavém terénu, kde přituhla i obtížnost. Krátce před dolezením na vrchol Strážce dostávám shora dárek od Štěpána v podobě kamenného talíře, kterého se chytil oběma rukama, a pak se rozjel dolu na mě. Odpružili jsme to... tepovka nahoru... ale v kalhotách kupodivu sucho. Dolézáme k prvnímu slanění, od kterého už lano používáme i k jištění. Tedy až na Ajdyho, ten valí dál sólo. Je před námi další výraznější výšvih, ten by měl vést až na začátek firnového hřebínku. Zakládám pěkně smyčky jak na Prachově, jsou lehčí než friendly a taky ten friend mám jen jeden:) Po několika délkách se dostáváme na vrchol výšvihu. Podle rady od chatařky jsme si na tohle místo vzali šrouby do ledu, ale zbytečně. Stačilo nasadit mačky a popadnout cepín. Ajdy tu dělá první stopy v novém sněhu, je to nádhera. Na vrcholu Lenzspitze jsme za 5 hodin, dle plánu, zatím celkem v pohodě. Na vrcholu je jen malá madonka, žádný kříž. Píšu Jardovi zprávu o našem vyvrcholení a ten odpovídá "Super, dobrá práce! Zrovna na ni koukám, pokračujte! J". Prohlížíme si hlavně výstupové cesty na vedlejší kopec Dom, kde by se podle všeho měla zítra vyskytovat druhá skupina alpských dobrodruhů z rodu LKP.

Podmínka na hřebeni Nadel se zdá být dobrá, moc sněhu tam není. Překvapuje nás ale velikost věží, které se dle informací doporučuje přelézt přímo. Nebude to zadarmo, a tak se na vrcholu moc nezdržujeme a jdeme na to. Štěpán postupně přestává mluvit, jen tak chrčí a hlásí sevřené hrdlo. Zanedlouho to přichází i na mě. Bolehlav z nedostatečné aklimatizace. Celý hřeben Nadel je nad 4000 m, a tak se není čemu divit. Do sedla to jde dobře. Právě tam nám dochází voda. Exponovanost je vysoká. Snažíme si udržet sílu a morál na přežení tří výraznějších věží, které mají být největší obtíží hřebene. Daří se nám to, lezení je to pěkné, azuro, chyty a stupy netřeba moc hledat. Na vrchol Nadelhornu dolézáme s permoníky v hlavě. Prohlížíme si okolní kopce Alphubel, Allalin, Weissmies, Dom, Weisshorn, Zinal a vzpomínáme na zážitky

na nich z minulých let. Je 11:10, a tak dáváme k obědu špek kousek pod vrcholem, v závětrí. Po obědě zahajujeme návrat na chatu po normálce Nadelhornu přes lehký skalní hřeben a následně přes nekonečný firnový hřeben. Jdeme jak medvědi, kobrtáme a na ledovci Hohbalm zažíváme peklo. Šílené vedro a pod mačkama potok. Funíme a jdeme čím dál pomaleji. Jardu potkáváme nad chatou, ležícího na dřevěné plošině. Jeho stav se zatím nezlepšil. Jsme rádi, že dojdeme na chatu. Túra vyšla na 11 hodin. Rozhodujeme se tu strávit ještě jednu noc, nabrat síly na cestu domu. Slavíme, o vtípky na vrub ryze dámského kolektivu není nouze. Válení u chaty oživuje helikoptéra. Přiletěla pro řemeslníka, co opravoval na chatě vzduchotechniku. Stroj při odletu z drobného heliportu zmizel střemhlav do svahu pod chatu tak efektně, že všichni přihlížející udělají jenom "Vaaauuu". Příjemné odpoledne. Noc ale klidná není, Jarda stále bojuje s výškou, tentokrát mu to opravdu nesedlo. Šije sebou každou chvíli.

Ráno po východu slunce opouštíme chatu. Při sestupu fotím drobnou květenou a pozorujeme sviště. U potoka neváháme a dáváme tradiční koupačku, aby cesta domu v malé kabině vozu byla vůbec možná... 1000 km... uf... škoda, že tenhle kousek planety není blíž k Prachovu.

Lukáš Grof, 7. 8. 2019

Zimní Vysoké Tatry

Šejník dostal nápad vyrazit na skialpy do Tater. Protože na zimní lezení již je strašně málo lezců, rád jsem výzvu přijal. Doplnil nás ještě nadšený začátečník ve skialpinismu Vašek Karásek a můj kamarád z Jilemnice Zbyněk Faigl.

Za základnu jsme zvolili hotel Popradské pleso. Šejník vzal auto, 22. března odpoledne jsme vyrazili. Protože Popradské pleso zavírají v 22 hodin, což bychom nestihli, první noc jsme přespali na Štrbském plese. Ráno po vydatné snídani jsme přešli k tramvajové zastávce Popradské pleso a již na lyžích jsme vyrazili do doliny. Na hotelu jsme se ubytovali a občerstvili a

pokračovali jsme na okruh přes Zlomiskovou dolinu na Luční sedlo, Tupou a ze Sedla pod Ostrovou jsme sjeli zpět k hotelu. Na seznámení se s podmínkami slušná túra, s převýšením něco málo přes 1000 m. Je teplo, sníh je buď umrzlý, nebo na sluníčku natátý. Při sjezdu z Ostrovy jsme bojovali se sněhovými koulemi, které se na svahu tvořily.

Večer jsme s uspokojením spočinuli v hotelové samoobslužné restauraci a po dostatečném doplnění kalorií a tekutin jsme plánovali trasu na příští den. Již dlouho jsem chtěl podniknout okruh přes sedlo Váhy, Českou (Ťažkou) dolinu, přes Pustou lávku do Kačací doliny a z ní do sedla pod Východní Železnou bránou. Trasa je zakončena sjezdem Zlomiskovou dolinou k hotelu. Celkem cca 1700 výškových metrů. Všichni členové výpravy s navrženou trasou k mému potěšení souhlasili.

Po snídani jsme vyrazili Mengusovskou dolinou k sedlu Váhy. U zavřené Chaty pod Rysmi jsme poprvé zastavili. Zbyněk hlásí žaludeční potíže a přidává se Šejník se slabostí po prodělané nemoci. Rozdělujeme se. Zbyněk a Šejník se bohužel vracejí, Vašek a já pokračujeme. Rychle dosahujeme sedlo Váhy a čeká nás první sjezd. Sedlo je vhodně vysněžené, takže najetí do sjezdu je pohodové. Sníh je hluboký a dá se v něm dobře točit. Paráda. Sjíždíme pod Galerii Ganku a traverzujeme pod Pustou lávku. Máme štěstí, nějaké družstvo udělalo ve výstupu v hlubokém sněhu slušné stopy, které rádi využíváme. V sedle nazouváme lyže a chystáme se na sjezd zpočátku nepřiliš širokým žlabem do Kačací doliny. Sníh je zde navlhlý, při oblouku se sesouvá a boří. Je to boj. Čím níž, tím těžší. Musíme to vybojovat. Ve spodní části sjezdu již volíme trasu tak, abychom se dostali co možná nejbližší k začátku posledního výživného výstupu. V Gerlachovských spádech vidíme dva skialpinisty, kteří jdou před námi a také míří do Železné brány. Nasazujeme pásky a lehce svačíme. Ještě bych odpočíval, ale Vašek vyráží. Ve výstupu jsem bohužel pomalejší, tak musím vyrazit také. Gerlachovské spády jsou dost vyledněné, ale jde to projít. Vašek pro jistotu sundává lyže a nasazuje mačky. Šance pro mne, abych vykompenzoval jeho rychlost. Nad těžším úsekem mi na lyžích zase utíká. Poslední úsek do sedla se již musí jít s lyžemi na batohu. Když dorazím do sedla, Vašek je právě připraven ke sjezdu. Slunce pomalu zapadá a v dolině jsme sami. Nasazuji lyže a začínám

sjíždět těžkým sněhem do Zlomiskové doliny. Snažím se najíždět více do severních svahů, kde je sníh zmrzlý. Ve spodní části doliny dojíždím Vaška a společně dojíždíme na Popradské pleso. Nohy mám po dlouhém sjezdu tuhé, ale jsem rád, že se to podařilo.

Petr se Zbyňkem nás čekají naležato v pokoji. Sjezd Mengušovskou dolinou si také „užili“. Nikdo z nás se již necítí být připraven podstoupit ještě jednu túru. Počasí našťestí našemu úmyslu, odjet ráno směrem k domovu, nestojí v cestě.

PS: moje fyzická indispozice se na nešťestí potvrdila po rozboru krve a následným vyšetřením, kdy mi byla indikována akutní leukémie

Ruda

Koho Ostrov schvátí, toho nenavrátí

Zvyknout se dá asi na všechno. A když máte někoho rádi, tak si zvyknete o to snáz. A klidně i na život v kempu a v hospodě... Řeč je o Autokempu pod Císařem v Ostrově u Tisé. Mladší ročníky ho možná neznají, protože Lájíšek už do Ostrova nováčky na lezecký kurz pár let nebere. Snad letos přijede alespoň soukromě, ostatně různých ptáčků k vyfotografování u nás létá dost! ;-). A pak netřeba mít strach, že by tam nějaká nadějná lezkyně z oddílu třeba natrvalo zůstala, protože takový sympatický pašák, kvůli kterému by to stálo za to, už tam žádný další k mání není. Áňa a Lúca to můžou potvrdit, nedávno to byly zkontrolovat.

Já si po těch letech Ostrov dokonce oblíbila, už jsem doma tam. Po Českém ráji se mi ale občas zasteskne, a tak nám doma na zdi visí alespoň "Trosky" od pana Jaroslava Volfa. Musím se taky přiznat, že když přijíždím směrem od Sobotky k Jičínu, a najednou mě v Ohavči vítá reklamní poutač Sagity, mnohdy se mi dojetím slza v oku zatřpytí. Vážně jsou tu se mnou již od roku 93! V Sagitě mi tatínek koupil první pořádný kolo a k patnáctinám pak první vlastní sedák a osmičku. Již tam začala moje cesta do Ostrova.

Ta cesta není zrovna nic moc, protože ať jedete, kudy chcete, stejně se nakonec kodrcáte přes vesnice, nahoru dolů přes kopečky a brzdíte v zatáčkách. Lužické hory ani České středohoří prostě neočůráte. Vždycky je prima si jízdu na sever zkrátit příjemným rozhovorem se sympatickými a srdci blízkými spolucestujícími. Promiň, Pavčo, ale nejlepší vypravěč je prostě Bambi. Naštěstí se ústecká sekce LKP docela rozrostla, a tak je nejen s kým se do Ústí svézt, ale také s kým tam zajít lízt, běhat, nebo vyvenčit psy, a teď už i děti. Co víc, je u koho si nechat vytrhnout stoličku, zkontrolovat znaménka nebo porodit mimino. Jen jsem zvědavá, kolik nás na tom krutém severu nakonec zůstane. Pavčo, Jančo, Honzíku?

Ale i z místních se vyklubali milí lidé, stačilo se s nimi začít bavit. V Ostrově bydlí celoročně sedm rodin a nutno říct, že co člověk, to originál. Takže pozor, napadlo-li Vás někdy koupit si v Ostrově nějakou nemovitost, už to o Vás zřejmě leccos vypovídá. Během léta, když se k sousedům přidají ještě "naši" zaměstnanci z kempu, není o zábavu, různorodé úrovně, nouze. Yettiční škola se hodí! Občas se mi pak druhý den hodně špatně vstává do práce a někdy jedu do města raději autobusem. Jestliže bydlíte v Ostrově, nechcete přijít o papíry. Přes to je dobré vědět, že jste-li v úzkých, vždycky se poblíž najde nějaká Téra, která si s Vámi tu záchrannou slivovici dá. Táhneme tu všichni za jeden provaz (do protialkoholní léčebny).

U toho ale všichni zvládneme dělat svou práci a občas si i vypomoct. Když pak opatrně nesu německé rodince z kuchyně na terasu jeden talíř mit Schweinebraten a snažím se nevyklopit zelí a nepřerazit se o nikoho z hostů, říkám si, no hlavně, že jsem se to právo tak šprtala, teď se mi to vážně hodí. Načež kolem mě proběhne Téra bez titulu, obě ruce zarovnané (plnými) talíři, že přes ně sotva vidí, a ještě u toho zvládne pochytit čtyři objednávky v různých jazycích... Naštěstí se mi to pinglování stává jen výjimečně, kolem prvního máje a na Den osvobození. V těchto termínech Vám radím zůstat raději v ráji, pokud tedy nepatříte mezi příznivce KSČM, protože v tom případě byste si u nás mohli alespoň vychutnat pěknou frontu jako za starých "dobrých" časů.

V Ostrově a v kempu žiju kvůli svému muži, vlastně jsem se vdala za kemp. Na to, že se v Pínově případě jedná o "komplexní balíček", mě

upozorňovala už Markétka Bačovka a nespletla se ani malinko. Ale co už, přes léto do balíčku patří také dva kuchaři, dva údržbáři a zahradníci, paní uklízečka a alkoholky Téry. Takže je o mě postaráno snad lépe než u maminky. Jen žehlit za mě nikdo nechce.

Má to však i svou stinnou stránku a tou je úplně jiná míra soukromí, než mají lidé, kteří bydlí mimo svou práci, mimo hosty a zaměstnance. Zákon schválnosti funguje s téměř stoprocentní jistotou, a tak začneme-li se spolu s Pepou o cokoli pokoušet před desátou večerní, vždycky někdo zaklepe, zavolá, neohlášeně přijede... Takže potom většinou večeřím sama.

K létu v Ostrově také neodmyslitelně patří Taxis, náš děda. Adoptovali jsme si ho a on zase nás. Ale stejně mu nikdo ani přes jeho věk nevěříme, že na nás na holky kouká jen dědečkovskými očima. Obzvláště mlsně kouká na Faith. Lišák! Až k nám přijedete, najdete ho nejspíš na terase u hospody, jak ostatním lezcům zaníceně vypráví historky ze svého lezeckého života a nebojí se při tom zabrouzdat ani do vod filosofie. Nezdráhejte se s ním zapříst rozhovor, můžete se od něj dozvědět spoustu pikantních historek taky z Prachova. A nezapomeňte si koupit Paměti! Bez toho Vás Taxis stejně nepropustí :-)!

Zimu většinou vyhlížím už od září a těším se, až z kempu odjedou poslední otrlí návštěvníci. Němci si totiž libují ve stanování, hlavně když jim při tom o plachtu stanu šustí sněhové vločky. Mimo sezónu s námi v kempu bydlí jen pár nejvěrnějších zaměstnanců, kteří jsou u nás taky doma, dokonce nám říkají "táto a mámo". Přijíždějí za námi taky kamarádi. Loni se třeba pěkně povedla akce "jehňečí aneb sežereme Bertíka", při které se nám uvolnilo místo v mrazáku a naopak se zaplnil dřevník a na dvorečku vyrostly dva urostlý ježci, made by inženýrky z LKP.

V zimě bydlíme v hospodě ještě více než v létě. Je příjemné, když nám do obýváku, v nějž se hospoda po sezóně rychle promění, netrajdají cizí lidi a my si můžeme v klidu vychutnat čepované pivo a pohled do kamen jen v kruhu svých nejbližších (plus minus deseti sousedů a spolubydlících). Kam se na nás hrabe Hospoda Na mýtince...

Hledala jsem si lezce a našla kajtera, tak teď ze všeho nejvíc spokojeně běhám mezi ostrovskými skalami. (Znáte STRAVU?) A protože si jen tak z prstu žádnou lezeckou historku nevycucám, není můj příspěvek na rozdíl od těch Vítečkových o lezení.

Stavte se někdy, nejen Prachovem je lezec živ!

Pája N.

Španělsko 2019

Za dobu LKP se plánovali a uskutečňovali různé expedice! Karakoram, Kavkaz, Tatry nesčetněkrát, skupinové výlety do Arca a třeba do takovýho Ostrova či na Yettici se uskutečnila nejedna výprava! Jenže dneska je "trošku jiná doba", letenka do Jordánska tam a z5 "skoro zadarmo", na Kalymdost, běžná věc... Španělsko s kamarády = k nezaplacení!!! Jasně loni to bylo prima, tak letos zas a znovu!

Nejprv to vypadalo na soukromý letadlo, nakonec se to trošku ořízlo (pro někoho doslova) na sestavu: Chrupa 2x, Kubas, Pepard, Lachtan s Ještěrem, Vlašín a dva kamarádi z Liberce Kuba a Radek. Slušnej zvěřinec! První rok se destinace osvedčila, takže letíme znovu, tentokrát směr Valencie. Páteční den odletu nakonec volíme na skupiny. První skupinu tvořím já s Pepardem, po nás doletí Radek s Kubou a zbytek má dorazit na místo někdy po půlnoci. Takže naše letadlo mělo zpoždění, div jsme stihli přestup ve Frankfurtu... povedlo se! Valencie!

"Tak kde počkáme na kluky"?

"Jel bych někam do centra, pivo, víno... hraní na kytaru hmm"

Jupííí!!!

Po krátkém boji v metru sedíme najednou v jakýmsi parčíku, každý cucáme lahvinku červeného a je nám hej! Za hodinu tam sedíme pořád, jen lahvinky jsou už prázdný, nám je hej na druhou a Pepard už dračí na kytaru...!

"Píšou kluci, že jsou tady"

"Hmm... tak to sbal, rychle doběhnu pro další víno, ať nemáme dlouhou pauzu!"

Bežím pro víno už mírně ovíněn... ještě si říkám, jestli je to dobrý poslat se do šlupek takhle ve tři odpoledne...

"Za pět minut" – koupím dvě, nebo radši tři lahve?? Tři budou jistější!!! Jednu vypijem ještě v metru. Setkání s klukama a nalodění proběhlo v klidu. Decathlon a klasický nákup. Jak jsem nasolenej, беру ještě radši fotbalový míč, bedminton, člověk neví, co bude potřebovat na lezeckým zájezdu...

"Ach, už se teším na spaní a ráno do skal"

Pepard hraje na kytaru, víno sem, víno tam... ty krabe! Za chvíli dorazí kluci... ajajaj! S Vlašínem jdeme spát poslední asi ve 4 h ráno a kolik jsem vypil litrů vína od příjezdu ani nechci vědět!

AuAuAuAu... Au...! Takový to ráno, když ještě ani neotevřeš oči, a víš, že je něco špatně...!

Do konce zájezdu jsem nemohl vidět víno... ble! Až na tohle jsem si výlet moc užil, lezlo se, zpívalo, pilo. Zažili jsme noc tasmánských čertů, po který se hodilo to plný pojištění na auta, když se záhadně promačknul nárazník a ohnula "lyžina" u kufru. V hospodě nám k fotce z loňska přibyla fotka číslo dva... Já jsem tam zadračil zlehka s místní "černou mambou", až nám nejspíš její místní nápadník z toho objednal nějaký pití, který ho "děsně rozbilo" (víte, co se z toho....). Adam si získal obdiv za svoji vytrvalost a zarputilost! Blejsknul se pěkně "iberičák"! Jen mu došly síly těsně před BC a nebýt Peparda, tak ho potkal pěkně bivač!

Naštěstí ve skalách nám to šlo skoro samo! Každý vylezl, co si před výletem stanovil, vládla spokojenost jak svišť! Ostudu jsme nedělali ani ve skalách, ani v hospodě! Jedna velká legrace!

Jediné místo, kde se mohla udělat ostuda, bylo v letadle domů. Ja se do něj opět hezky upravil, čehož si všimnul letušák a daroval nám do party až neuvěřitelný množství piv... Lufthansu doporučuju!! Na přestupu ve Frankfurtu Pepard vytáhnul kytaru a teleportem do Prahy!

Tam si jen pamatuju, jak Adam jel na tom pásu s těma batohama. Plác, plác a rozjeli jsme se do domovů! Lezlo se, zpívalo, pilo! Se těším na další podobný zájezd! Dík kluci!

KVítek Lachtan